Eberhard, Christian
August Gottlob
Hanicka s kurátky

PT
1851
E2
H319

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/hanikaskutkyid00eber

[illegible]

nička s kuřátky.

Idyllicko-epická báseň

od

A. G. EBERHARDA,

přeloženjm

JANA WLČKA.

W Praze, 1840.

W knjžecj arcibiskupské knihtiskárně u Wáclawa Špinky.

MAY 20 1974

PT
1851
E2 H319

Wysoko-zrodilé panj,

Elišce

raběnce z Thun-Hohenšteinu,

rozené swobodné panj Mladotowé ze Solopisku, dámě hwězdokřjžowého řádu ....

s uctau neyšetrněgšj

obětowal

J. W. G.

Překwapenj.

W utěšeném stromowj pod strážj hrádku pokogná
Wjska stogj, gak stádo kolem pastýře polehlé.
Réwj přjtulné bljž cesty chalaupku popjná.
Pospolu tam seděly w přjtmj gizbičky wečernjm
Pastorowa wdowa Marta, wěrau rekyně w protiwenstwjch,
Též i Hanička, sirůbě geho, spanilá to panenka.
Ta kdy rukau pilnau plynuté wřjténko zatáčj,
Pohřjžj w hluboké myšlénky se pěstuna mlčkem.
Po hradské tu po cestě hrčj po stjnech ořešných
Nádhernj wozowé o křepkém zápřehu koňstwa.
Páni osobnj w nich a panj, a gonák a slečjnka,
A wšelikých ge twář weselá obrácena na hrad.
K oknu Hanička letj, a ochotné rámě rozepnauc,
„Toť ge Tonička!“ wolá, „Antonie má to zmilitká!
Gi w letu gsem po třech zahledšj poznala létech.
Ó blaze! toť se zase wracuge k nám s otcem a matkau
Od hor Helwetských a ode wlaského přebydlj!

I průwodce gegj gsem poznala, ugce, tetinky,
Gešto slawjce blahý přjgezd, gj w ústrety wyšli."
Ay tak gásala dál u plynaucjm praudu radosti,
Gak se těšj zase na přibytj přjtelkyně dlauho
Pohřešené, co gi poznala zas w pohljdce perútné.
„Zdaž tě také ona geště zná?" tak Marta namjtla.
„Ach! giž z lét přednosti nepowědomých, ona wyšla.
Robě tě milowala; wšak teď ge milostiwa slečna,
Genž bude pastorowé sirotečky, družky mladosti
S těžkem pamětiwá; ano snad se bude stydět owšem."
Tuť co drahé kamenj, oči obě se panně zagiskřj,
A hned wyslawugjc přjtelkyni pozdwiže hlas swůg;
Neb sama si wědoma gsauc wěrné w srdci milosti,
Pěknodušjm swým důwěřila přjtelky se lásce;
Až z toho potěšena gsauc Marta, dcerušky dowěrnost
Pochwálj; gen aby zklamaná nezarmautila náděg,
Opatrná ta panj o mnohém zkušenj přebolestném
Urozených pak o pýše mluwj a mdlém srdci lidském,
Gaktě bylo hned od Adamowa swodu welmi přeludné,
Gaktě přeludno nynj, a tak ostane po wždy a po wěk.
Každé slowce milé zkušené to matinky slyšewšj
Dci spanilá s úctau, s tesknostj odletu mládj
Rozkošného želj, že nenawratitelně utjká.
„Ó běda! powzdechuge, kterak ach! nebožátko by swadlo

Srdce moge, kdyby hluk swětský gi byl odcizil od nás!
Gakť ona milowala mne, nezamiluge mne nižádný;
Srdce gegj-li mi odcizeno, běda! toť weta po mně!“
Sotwa že dowzdechla, hle! bránka zawrzlatě wenku,
Běhne cosi přes dwůr, a w tom se k gizbici bljžj,
Dwéřka se rozletugj, a „Haničko! Haničko!“ wolá to.
„Ach! Antonie má!“ tak se ples rozgařen ozwe.
Giž-tě tu w obtulenj wraucjm prsa na prsa tisknau,
Úwětliwě slowa směňugj, a pláč a ulibky,
Gak dwě kwjtka gará, důwěrně se opletagjcj
Swým lupenjm, ant gedna druhau libowánkem odeychá.
Tu s rukama sepatýma hledj na ně Marta w užesti;
A hle odeprošuge swau ráda nedowěru srdcem
K Antonii, dcery ukochané wzhled ducha-weselný
Pochopugjc, a hlawau pokynaucj, w rozčilenj swém
Mlčky stogj, ruce gen zdwjhá, a sňatek duše žehná.
A hle nynj spatřj diw swůg, Antonie průwod,
Hraběte, gešto posud we dweřjch gest w úsměwu postál;
W aužasu a w styděnj, že nezazřela geště ho žádná,
Mjle ho pozdrawugjc, k seděnj mu sedadlo nabjzj.
Tu z přjtelky rukau wywinuwšj slečna se luzně,
Geg zwe swým snaubencem, a geg, by se nehněwal, aupj.
On wšak hrabě prawj: „A ba máť tato přjzeň ochotná
Podlé lásky swaté swé práwo, co sestra stařegšj.

Srdce, kteráž wěrná se okázala we schraně přjzně,
Geště pěkněgi oswědčj se w chrámě milosti.
S potěšenjm to widjm libici swau w náruči družky,
Gešto mi rág na zemi swau láskau, mnjm, že wykauzlj.“
Ta slowa mluwě wesel, položil zase rámě kochanky
Do třesawých do Haničky rukau, a obrátě se k matce
S usměwawau twářj, rozmar rozprávky nawjgel.
Wšak tu přenásilnau dogata w hlubu srdce bolestj
Anče hlawičku klonj na ctné přjtelkyně ňádra,
A zprwa gen mlkotem, pak řewně a řewněgi pláče,
Až saubolně wolá Antonie: „Anče! co gest ti?“
Zaražená w oku mátě, to patřjc, wljdně se bljžj,
A ukoneyšiti gi slowy se sladkými pokaušj.
Wšak nebyla s to Hanička, by bauři zažehnala ljtau,
Genž slzy nad slzy gj wyroniwšj, smaušila srdce.
Ač pak i družka mnohé se žhaucjch zljbala ljcj,
K srdci tlukaucjmu wždy předc kane perla na perlu.
Tuť gala se slowa Marta, ušetřiti chtjc nebožinku,
A zraky šlechtice odwozugjc tak od obdiwowánj.
„Sama musjm to haněť, plakati před hostmi takými,
Neb mluwit o truchlém zkušenj a o nauzi domácj.
A wšak srdce nedá si wždycky přjsně poraučet.
Než takowý šťastný zdá hodný swého se štěstj,
Genž duchem autrpným wyslýchá stesky chudince.

Powědělaťbych zkrátka: koho slot tak mnoho potká,
Gakžto Haničku a mne, wěru, máť on nač si potaužit.
Co přewzácno ge srdci, lidem pohodljčka podáwá,
To wše ge odňato nám po božj radě nezpytatelné!
O mne nenj. Gáť dogdu brzy, wšj trápoty zniknauc;
Než gak dlauho bude snad má tu Hanička žalostit
O bratřjčka, kterýž padl tam na bogišti krwútném,
Pakť o tatjnka, gehož swjzel dotráwil a autisk!
Dlauho želeť bude pleň nepřátel a pohořelisko,
Kdež w noci bauře-plné nábytku lehl ostatek ohněm."
Teď teprwé okem osteyšným, po chudé se po gizbě
Rozhlednauc, w duši rozčilená, přjtelkyně, tak dj:
„Ó běda wám, běda, roztomilé! oheň odňal i nuznau
Potřebu wám nábytka! Co gsem tu spatřila někdys,
Což mnoho pohřešugi! Wšak co? ztratily gste to wesměs?"
„Ach, tak gest!" zněla odpoweď. „Oheň ožahawý dal
Málo gen ochránit; ba zkáza to porwala opět
W lidském ach! neprozředlném spěchu wychwacowánj.
Z rána teprw powytauchl oheň a oharky we dýmu
Pohodlného prwé přjbytka zagjmaly mjsto.
Wšecko to tam! gen troch popele! wšak ‚Bůh dal a bůh wzal.'
Tať byla má rannj modlitba w zahrado-laubj.
Tenť gediný po přeukrutném wybyl ostatek ohni.
Strůmky ty zachowané a křjčky, co djtky milaučké,

Gešto prwé s wraucjm wždy pěstowaly gsme snaženstwjm,
Těšily nás nás gediné, co zbylé nám na dně bohactwj.“
„A wšak i ty, *rce teď Antonie*, brzo pohřešily gste,
Když chowatel wám umřel! a teď se giný, cizokragný
Z chládku wašeho těšj stromowj a užitku požjwá.“
„Ay toho nelze želeť, dj Marta: musj tu konečně
Mjsta geden druhu postupowat; wšak opatřena dobře
Zas ge osádka božj, gakož oslawenec můg umřel.“
Gedwa tak otočena byla rozmluwa, prchlať Anička,
Twář rauchau zastjragecj, tam w komnatu mlklau.
Matka dělá se to newiděcj; wšak s bolnocitelným
Pohledem ohlédá se po ni Antonia šepcjc:
„Ach! gak žalno mi gest, že mi tak dnes mau druži spatřit,
Gešto sama k utěše mne duchem rozbráwala bodrým.
Anť žiwota průwodce mi aučast w náruč uwedla,
Mau přjtelku zatjm zbawil aumor i otce i bratra;
A co zatjm bawily mne plamenné slaupy Wezúwa,
Wás tu, milé! děsily zpaustau ohromně-bolestnau.
Ó že mi to wše nepopsala gest důwěrně Hanička!
Bych to prwé wěděla, bylo srdceby rádo pomohlo.
Což gen nahraditelno, bylaťby tu náhrada dáwno.
Ku wšemuť arci, co mé ge, swaté má práwo Hanička.“
W pohledu přjwětiwém ruku tisknauc Marta powjdá:
„Ay po tom opět znám Antonii, tu šlechetinku,

Robě co šeplagecj ubohému ge lámala chléb swůg.
Než dobře wědoma, gsem psáti zakázala mocně,
Gak nebe nás zkaušj, a gak o wše swršky gsme přišly."
,,Wšak bylo-liž tak slušno? přegjmá gi w řeči slečna.
Slušno-li tak se chowat k Antonii a k dceři zchudlé?"
,,Aspoň myslila gá tak, odeřknula Marta pokogně.
Swrchowaného wolj gsme zchudly; i takž mělo odtud
Zkwesti požehnánj, gehož on zdůstogniti ráčil.
Z každé půdy pučj zdařilá se kwjtka domácj.
Leckteraký kališek blahowonný gen ktwe na paušti;
Leckteraký kwěte neyspanileg gen w auwalu nauze.
Ctnosti powážněgšj, a kteráž byla někdy mu tagná,
Nauze chudáka učj, probudj w něm sjly utuchlé,
Obracuge zraky od chatrné swěta roztržitosti
K cjli podál wznešenému, až on sám w sobě bohatna,
Skwj se w pýše swaté, a zkwětlé slasti požjwá,
Gešto synům štěstj nedědj ni w lůnu bohactwj.
Takť se i gá naděgi; ztratily gsme-li gá a Hanička
Zewnitř, wšak se hradj to wnitřnj hogně koristj.
Ctnéli oběšlosti spolu i snažnosti nawykla:
Nad hromady zlata, střjbra drahý gi zůstane poklad.
Poznala-li z mládj hned wrtké rozmary štěstj:
Toť w přismjwánj gi pak od hrdopýchy uhágj,
A přiučj, že tu pod měňawým nic stálo měsjcem,

A že gen ušledity to člowěka, což si dobýwá
Sám u wnitřku, statečnau se proskwjwage ctnostj."
Tak ta panj maudrá howořj. A slečna dětinným
Poslauchá gi duchem; a ta gjzba, kde geště nedáwno
Tak mnoho pohřešila, zdá gj se to chrám nádherný
Welkolepý, ctnotě zaswěcený. Slowy úcty-plnými,
A ruky obtulenjm a ulibkau, matku welebnau
Gakby kněžnu požehnáwá, a mlčjci odegde.
Tak též pokloňuge před Martau hrabě se wážně,
Gak gen zřjdka přede hrabaty. Hlubokoť si do srdce
Wtiskli na paměť oba wzácnj snaubenci tu naučku:
Neštěstj nest pyšně, pokorně požjwati štěstj,
Toť osud usměřuge, před lidmi i před bohy krásj.

W y z n á n j.

Giž duchy zas sebrawši, z očj péčliwě slzičky
Setřela panna a přišla zase, přjtelku ale wšak
Darmo hledá, chce za nj, a w užesti slyšj, že ge pozdě.
„Nu hle to máš, to pocházj z newčasného plakánj.
Tak dj matka; ano kdyby býwal pláč to radosti,
Ztěžkaby ti bylo stydko, že bys byla zůstala owšem."
„Ach! *tak Anička želj,* ta pěkná chwjle a slawná,

Genž čekanau taužebně mi opět wrátila družku,
Gak mi nynj zle ge přestřižena, přežalostně zmrhána!
Wšak musilať gsem utect, a si poplakat, ač gsem udatně
Zápasila; prawila's hle, sama, že nařjkati mám proč,
Pro bratřjčka i otce, i pro wši ztrátu magetku.“
„Tak gsem ano prawila, *přjsněg se teď ozwala Marta*;
Wšak se bogjm, by wěc pro ginau ti netekly slzičky.
Eyhle, nynj gá matka a ty dcero pospolu gsauc tu
W důwěrné samotě, swé srdce otewři mi djtě!
Ba sama sobě otewř ge, co tak tě podiwně až u pláč
Pohnulo, zdaž to zřenj na šťastnau saudruže lásku?
To-li odehnalo tě, když gsem k odpowědi slečně
Zmjnila se o našem welebnjčku, o Bohdalu, se ctj?“
Tuť lekem ani *ano*, ani *ne* ona řjct nemohaucj
Stála gako z mramoru socha na hřbitowě mlčedlná.
A wšak ač ústa mlčj, ale ustydawé zraky šepcj;
A kdyby tyť mlčely, wšak poswědčilby prsau dech
Zagikawý, že mateřská řeč ťala až w hlubo srdce.
Netrwalo dlauho, prowalj se tu bauře bolestná
Srdcem, i ten tuk i kosti trnau, chwěplj se i rtjky,
A w ruce rozpažené kogitelky swé klesagjcj
A w slzy propukagjc hoře tak odwrhla břemenné.
Tak bylo giž wyznáno přetěžké srdce tagemstwj.
Wšak slowo gasněgšj klade matka za dobro a na plat.

A proto, což chtěla dáwno konat, wšak wáhala dlauho,
Až sama gj do rukau nahodj se chwjle podobná,
Toho se chápe nynj, hlasy důwěrnými počawši:
„Giž snad bez snadu dlauho mlčjš; mlčely gsme,ach! obě,
Geštoť okem zkušeným gá zjrala gsem w twoge srdce,
An ge ples ustydawý, a tichá zas tesknota gjmá.
Takto se wygewuge wždy w srdcjch láska newinných,
Genž sama ledwa se zná, a sama placho sebe leká se;
Snadno gařj se klopotně, a snadno klopotně pozaufá.
Bych tebe pro staudnau newěstj kárala mlklost,
Arci nepamětná bylabych giž swého děwogstwj.
Gakbych nápravy dála panenských twůrcowi srdcj?
Wšak tráwj-li se rozpačité w zármutku srdečko,
Útěchy potřeba mu hořekogné, nadlewugjcj
Z upřjmných srdcj. A kteréž pak srdce se rowná
Mateřskému čilau, neutuchlau wěčně milostj?
Toť giž děl mně, Haničko, netag swau náděg a bázeň!
Matce ale, swé upřjmné přjtelnici, powěz
Důwěrečně, co dálo s tebau se a Bohdalem ondys?“
Tu zblednauc a začerwenagjc se co růže, a opět
Strachy wyrudnauc Anče stogj, a nadarmo sebjrá
Duch k řeči, odpowěď chtjc mateři dáti šlechetnau.
„Wšakť ani gá sama wjm, co mi gest, a gak o mne se dálo.“
Tak znowa ptána prawj hlasy zagikawými chudinka.

Až potom, autulné na prsau okřáwši matinky,
Sjly zas a směloty k wolněgšj mluwě nabýwá.
„Což, *wece*, welmi, tušjm, chybylať gsem a pogměla káznj
Strašně, že, co mne bolj, gsem wolně ti nesměla řjci.
Nynčko teprw od té lze mi tjsně oblehčiti srdce,
Když ty mi máti, drahá! k wyznánj odwahy dáwáš!
Ach, oň, o Bohdala gen můg pláč se ronj, ne o mrtwé.
Gim gen naše slušj modlitba a blaha-želánj.
Než slzu mého hoře, pláč tesknoty zasmušugjcj
Gedno žiwým, gedinému to w oběť Bohdalu wzdáwám.
Nic mi neřjkey o lásce; toho slowa wýznamu neznám,
A kdykoliw ge slyšjm, obcházj stud mne a auzko.
Smjla, zpráwcowa dcerka, tať arci w drzkotě často
Před muži a před děwčaty ge bere w ústa neważně.
Wšak mi se nezpanilé zdá lecco, co ona prowádj.
Bohdalu owšem umj, co mrawná panna se bjlit,
Tu zná se k slušnosti, které wšak gindy zapjrá.
Tak ho přelauzj, opřádá, a tenátky owjgj,
Ant gj zprosta wěřj, a snad za družku žiwotnj
Giž wywolil; nebo giž gi zowe swau leckdo snubenkau."
Wyprawugjc to děwa, wzlýká a na Martino srdce
Klesne hořem zmožená. Wšeligak gi tu matka konegšj.
A wšak wšecky těšjnky, kteréž gj matka podáwá,
Pýcha panenská odmjtá, a tak opěty počne:

„Máti! wylož mi, prosjm, bolawj moge přjmě a prostě.
A kdy powjm wše bez utagenj, zle mi nesrozumjwey.
Wěř, k oltáři woljm doprowázeti obłaženau tu
Bez nepřjzně, kterau wywolj si on; ať ge chudá, ať
Urozená; ale ctná buď a we slowu i w činu čacká,
Srdce gegj gemu nakloněné, a celé geho hodné.
Než hle, Smjla — ba ne, s nj nezkwěte mu blaho žádné,
Gežto gináče než on, wždy hledj gen skwjt se a gasnět."
Rozmyslná přerušj tu gegj řeč matka, a tak dj:
„Zdažť ale ty, dcero, wjš, gemu-li třeba błesk se neljbj?
Gednoho snad netěšj, ale zas druha kauzlo to gjmá.
Weškeu swět, nastogte! o ljc a błesk se otáčj!"
„Ó nikoliw, dj Anče, to wěř mi, matinko! nedjše
Tjmto duchem Bohdal; gáť znám geg lépe nade wše.
Tomu se nic nediw. Ay, nebudešli ty na mne nerudná,
Wšecko powjm ti, co, gak se samo, krom záwiny, dálo. —
Gak gsem osázela, dobře to wjš sama; náhrobec otcůw
Kwěticemi pstrylatými. Bylať ta hřádka kwětaucj
Má zahrádka, a na swětě mjsto mi neyswětěgšj.
Wzdálena od hluku wesničanů, w trudu srdce se modljc
Newidomá lidskému oku (mněla gsem tak) o mrtwých
Zbožnau gsem měla paměť, a o kwěty pěstotu wraucj.
Tesknotu wezdy w oku, wšak nikdy nenahledagjcj,
Laučilo se mně chodit tam dlé bezowého paheylj,

Gešto dělj hřbitow od zmilelé tam zahrady farnj.
Než gednau, lákána bezem širo-daleko-wonným,
Ku plotu přistaupjm, tam kdež ge přjlaz otewřen,
Kdež weselému milý býwal mně mláděti přesmyk.
Mjle pěli skřiwánci, a dennice se pstřela růžmi,
A w kwěto-kauzlu se sad přismjwal w okrase wesny.
Gak se prahnaucj u polesnjch bystřin ukágj,
Bez dositu gsem stála, nemohši se nahleděť očma
Zahradě, až mne na půdu swatau wtrže moc čaroděgná.
Tak gsem přeskočila, blažená gako někdy děwuška,
Pozdrawugjc staro-powědomé wše strůmky, křowjčka.
Stinné oblaučj, to nadewše mi někdy milegšj,
Kdež gsem popěnawau sama sázela růži Jerišskau,
To mne nynj přigalo w swau klenbu tu mutno-dogemnau,
Naskytagjc k seděnj mi nawyklau mjle lawičku.
Ay tu šelest listj hlasem oblibným, staroznámým
Srdci nawyprawowalť, o tatjnku, bratru a tobě
Z uplynulých, blažených to časů a nenawratitelných,
Až gsem, zapomenuwši, kde gsem teď a gak tudy přišla,
Hlauběgi, hlaub, we snčnj a děnj se potápěla sladké.
Tu w nedogepě chřest kročegů wyděsj mne pobljzkých.
Wšak giž utect bylo nelze; i gsauc náděgna, že přišlec,
Nepřiblјže se k oblaučj, na stráň wrchu zagde,
W temném kautku stogjm, a bylať duše we mne malinká.

Než zklamala mne ta čáka; neb ach! nedlauho, tuť on sám
Bohdal zaražený, se knihau w ruce, naproti mně stál.
Sotwy kterau slabiku stačil úžas můg ti wyšeplat.
On mi ale zpomohl slowy tak wěhlasně-milými,
Žeť se mi zas z té tjsně honem poulehčilo srdce.
Wše slowa byla prawá; k někerému se zardělo ljce;
Neb mělo obzwláštnj, a gaký to newjm sama, důznam.
Teď semotam mne wodj, nestjžně mi ukazugjcj,
Gak poswátně chowá to wšecko, co pěstily my gsme.
Cožkoli sázeno mnau, ano každau w tráwě fialku
Zná a chowá péčj pěstownau, neyšetrněgšj,
Kdyžbych někdy milau nawěstit štěpnici přišla,
Gak prý, dáwno želal, bych dáwnj našla miláčky.
Když za takau snažnost mu wzdáwám djky, tuť ugma
Za přípatau mne ruku k swým ústům tiskl umlklým.
Než nedlauho, i počne howorně wraucněgi řečnit,
Ručinu wyslawuge snažnau, genž matku šeterně
Pěstuge, duch welebj ticho-božný, gešto podáwá
Na kwětlém oltáři i mrtwým oběti lásky.
Pak gmenowal mne bažátko, blažegšj odměny hodné,
Prawě, že od toho dneška budeť mu ta zahrada dražšj,
Gakž mých od náwštěw hřbitow obljbil si nade wše.
Geště powjdal — a ne, gáť giž to newjm, co powjdal;
Gen toto wjm, gak užest mne obešla, a tak bylo předce

Mjlo, že uwězena gsem stála, ač odhonilo mne.
Pak gen ztěžka se odtrhnauc, ano srdce tluká mi,
Po hřbitowě běžjm, hrobu otcowa zapomenuwši.
W komnatu sem přiběhši, z radosti a tesknoty dám se
W pláč, chci wšecko ti wyprawowat; wšak nelze mi, nelze.“
Tuť dceři matka rukau-dánjm laskawě promjgj.
Než wěděti gsauc žádostná, cože dále se dálo,
Pohledem auzkostná, sotnými se tak hlasy táže:
„Nemluwilas tam častěg s njm, k hrobu otce chodjcj;
Či snad a bez snadu geg nenadešla's w zahradě wjce?“
„Nikdy, zřenjm doswědčuge Anče otewřeně-gasným.
Wšak, *wece*, nakloň ucha k slyšenj přezlého dopadku.
Poswátné hroby nawštěwowat gsem nesměla wjce.
Wjc nebylo mně tam u zbožné modlitbě posésti,
Ach! ani naplawowat hrobowé to bez obhledu kwjtj.
Bohdal to znamenal; neb po někerém dni zawjtal
K nám, a bylo obežert mu na ljcj znáti a rozpač.
Gednau pak s obznatky prawil, když byl přišel opět,
A mne widěl, ana pokljzjm s stolu djlo domácj:
Gestliže snad nepohodlno, že wjc mi překážeti nesmj.
Nač směřowal tudy, nežli na mé tam na hroby chůze?
Gá si to hned wyložiwši, i zarděla gsem se a zmlkla.
On pak mysle, že gá se hněwám, sem wjce nepáchnul.
Když gsem ale w suchotách sausedčinu žádala Gitku,

Byť zalila kwětiny, wždy s tau se wrátila zpráwau,
Že wše giž oplaweno zkwjtá a pěkně se mlázj.
Což gsem gá, děkugjc mu ticho, z toho mjwala rozkoš!
Než gednau w den Páně na služby do kostela gdaucj
Z dálky widjm na hrobě, ano pstře podále se kwjtj
Zpřiwěšené k tyčkám, aby nepřimoklo ligawcem,
Neb baufj nepolámalo se, hle, to rozplakalo mne.
Tuť giž dél oko nelze milé od zahrady zwrátit.
I směle nahljdám, ale giž bez nekwětl wjce!
Ach! kolem oblaučj tu tyčinky u růže Jerišské
Wětrům we ghru wisj; neugjmalť gich se nižádný.
Což mne to zabolelo! Gakoby mne nařjkalo laubj
Hlasitě, že mnau zasmucený z něho wládař utjká!
Tuť nechybj mnoho, bych se knihau nepřenesla se přes plot
W oděwu swátečnjm, lidu dřeždjcjho před očma,
Bych winu naprawila na besjdce a o kwěty nedbu.
Což bylo trudno se odtrhnauť a skrýť hoře srdce!
Wšak mi nemohla z mysli wygjtj besjdka neladná;
Za swědomj gsem sobě tu nuznau podklonu kladla.
Po někerém dni to náwěštj mi přigde, že Bohdal
Do zpráwcowny zašel nahoru, chtěge tam cosi řjdit.
I hned uzawřjno w mé raddě, dokázati aumysl,
Tau se kogjc čákau, žeť nepřekazj mně nižádný.
Tak gsauc důwěřilá běželať gsem w saumraky tjše

K otcowu tam náhrobci, kterýž mne z dáwna nezazřel.
Blahoslawenci tam oběť swau, to slzičky pobožné
Na kwětlém oltáři u žalné tesknotě wzdáwám,
A s dobrým swědomjm i pokogným srdcem utihnu
K zahradě, bych diwokau a přerostlau růži Jerišskau
Skrz planky propletla a pewně uwázala lýčjm.
Giž za sebau mám plůtek, a giž na polowě ku laubj
Cesty se zastanowjm, běda! tuť se ode dwora bránka
Otwjrá; uši mé chechtánj Smjly zarážj.
Gá náhlým lekem ustrnulá semotam se potácjm,
Než k rychlému zas utečenj dchu a odwahy nagdu.
Přeplašený zloděg, ach! takowau ti nepogměge auzkost,
Gak gsem gá ubožátko přese plot a přes hroby prchla,
Obracugjc se domů došla, zdali někdo mne stjhá.
Nikdy gsem od těch dob nepopatřila na plot a laubj,
Ba wždy dlauho potom, při lehaučkém rozpomenánj
Hned hořel obljčeg mi a sotně tlaukalo srdce,
Až mi hogebný čas i tuto zlau ránu zarostil
Tau potěchau, že, a byť kdo widěl tam, nikdo nepoznal.
Ale na mau bědu! což zklamala mne ta náděge mrzce!
Gak mi onehdy to půlpanowa dcera ze lhoty řekla.
Máti! pomysli si gen, mne tam uzřeli, gá gak utjkám,
Plápolawém po šatu zračitá dostřehla mne Smjla.
Bohdal, prý, chtěge odwarowat posmjšky, zamlauwal

Mjle starau láskau to k zahradě, genž mne nawedla
K saukromné náwštěwce, a tak ty gazýčky štěbetné
K odmlčenj přiwodil rozprávku zatáčege wážnau.
K mjstu ale přigdauc, odkud můg autěk opatřjn,
Nagdeno sešlapané skwěle-rostlé karafiáty,
Gež co malé sazeničky dala w dar Bohdalu Smjla,
A hle na rozwinulé šly krásoty teď se podjwat.
Polomená, zšlapaná ay na mne tu taužila kwjtka,
A wšeliká mne kaziswětkau nařjkala šlápěg,
Kdež lekem ochrnulá přenerada gsem ach! tlatoliště
Zřádila newěděcj, na gakau stranu mám se kynauti.
Djlo nezaumyslné malugjc co zlost potutelnau,
Žáhu nepřjzně a žar škodorádný na mne sečjtá
Smjla, a wobláčj neyhůř můg přjchod a autěk.
Bohdal ale, děsem ač zbledělý, wšak, ušetřuge, žádal,
By mne neodsuzowal, nechť winna zdám se, nižádný
Před časem. A hle potom na druhý den mne chtěge skaumat,
Zagda k nám u okénka mne zazřel; i myslege sobě,
Gá že ho dobře widjm, čekal, až mu, co gindy, otewru.
Než kdy dlauho nadarmo čeká, toť odegde nerudný,
A mne zatjm ani tobě ni we snách nic nenapadlo.
Ach! to na mau nehodu mně swědčilo, by mne i on wzal,
Arci přelauzen, w podhlezenj, co mi gindy wěřjwal!
Od té chwjle ani w dny gesennj, ani we zimnj

Wjc ku brance nepáchl, kteráž by se ráda odemkla.
A hle, skřiwánci gdau, s nimi nám garo do krage wjtá,
Geg wšak nepřiwodj, s njmž gindy zawjtala rozkoš.
Na běžném i na potkánj tak studeno-mlkle
Pozdrawuge mne — wěčně ta tam geho důwěra krásná!
Winna zdám se; sebau pak gá buď krásněgi gista,
Wšak mi pořád ugedá neytrpčj trápota srdce.
Takhle popatři matinko, děge přežalostně se o mne!
Geho-li gméno slyšjm, hned rozkočilot by se srdce,
Až mně taký přjtrap ducha-morný nelze zažehnat.
Teď pohaňug mi pláč, můžeš-li, který mne poljwá.
Kárey stud, co mi kázal utect a skrýwati ránu
Ne před wámi milými, než urozeným přede hostem."
Zmlklať Anička hořem. Z oka matčina wyronilyť se
Nynčko wřelé slzy saustrastné. Nebyla s to, by nauzi
Dceřinu káránjm přispářela, geštoť uwedla
Zlá na ni nezdobizeň. Protož autlá máti dcerušce,
Gakž gj srdce welj, gen kogná slowce podáwá.
Obě neseznaly gsau, gak tjše přes lahy garnj
Přikradl giž se wečjr, a stjny obestřely wjsku.
Než gako se tměla gjzba, tak i trud wjce se smaušil,
Gešto na rozčilená gim srdce rmutně doléhal.
Gich zraky zasmušilé, zwanulý žiwot ohledugjce,
Gak to morowěštné ptactwo, w šeru tesknoty blandj.

W hrůze strašidlné se komjhá, gak na morautné
Blesky proswětalé, bařině, přes přjludu přjlud.
Wšecky bolesti prwé snešené ge tu poznowu tisknau,
A wše ztráty zas obnowugj gim rány srdečné.
Až w sesulé noci, w obtulenj gemného ložiska
Uplakané oči gim bolukogná dřjmota zamkla.

Nowá žalost.

Utěšená zornj když obleskla hwězda chalaupku,
Tělo i duch okřál, hned powstaly obě spalečky.
„Čerstwě nynj do práce, prawj dceři matka lahodně;
Zármutek odhánj neylépe se djlem ochotným.
Co wčera nás mořilo, dnes to snášegme statečně,
Když nás gen swědomj, bohu buď děkowáno! netjžj.
Na to musj duchem ostražitým se schystati každý,
Žeť ho neuznánj a drzá zlých pomluwa potká.
Ba zbožné činěnj a snaženstwj neyspanilegšj
Na špatnau měře mjru swau wždy zohyzďuge zlostnjk.
Wěz, čjm se skwělegi labutj pera newiny lesknau,
Tjm raděg úporná záwist okydá ge neřestj;

A wšak wlna času splakuge brud spjš nebo pozděg.
Hance sic ubljžiť, zhanobiť můž gen wina wlastnj.
Tak ty Haničko! gen od winy hleď swé chrániti srdce;
Každá rána giná blahocitné odměny důgde."
Anče to wyslechši wše pomlčky na potěšitelném
Matčinu powěděnj posilj se u wjře dětinné.
Rychle co tauš i šeterně u poklizenj se zatáčj
Wšeho zbožjčka, prwé w léhárně, kuchyňce a poslėz
Na dwoře, byť se čilá ta zpráwa zaljbila matce.
Wšak tu w době malé přiběhne z dworka do gizby,
An gj růměnné zas ljce zbledlo ůžestj.
Wyprawowať chce, než odmlkagj se rtjky třesaucj;
Wšakť oko uplakané zlý nezhod na zgewo dáwá.
„Máti, *prawj s žalobau*, gdu neřásnau zwěstowat opět
Nezdobizeň, běda, přeběda! gá tau winna neřestj.
Powždy tam otwořenj u kuřjho chljwka zawjrám
Pečliwě z wečera, když kaury na řád wede saumrak.
Gen gedinau ze wčjra žalost mi pomámila paměť,
Až kuřinec nezdárně celau noc zůstal otewřen.
Hned ti o tom tchoř nawětřel, ten čjhař ukrutný,
A w noci neschranné ten stán zábogsky přepadnul.
Gá zasypat gdu, wšecko mlčj — tu spěšně odemknu
Dwéřce, a ach! pro slitowný bůh! tu spatřugi žel swůg.
Wše zhubeno, dchu nemáš w gediném, neušetřeno pérka.

Sám kokoš aubledný s pestrými co od zlata křjdly,
Gešto na pána prwé, si kráčege po dwoře, hráwal,
Lahody poskytuge slepicem w zobu neyzrnatěgšj,
A kdy luňáka horem přes dwůr střelčjho zopatřil,
Wystrahuge kdokotal, hleď i on přežalostně ge wystřen.
Gedno hrdélce celé neschráněno, gedno neušlo!
Gak se ale možily, zkrutléhoby nesknudy znikly,
Žalně gewj množstwj wšudy pošklubaného peřjčka.
Ach! což těch spanilých a tichaunkých ljto mi sljpek!
Gak gsem ge měla ráda, a gak mne wšecky znagjce
Když gsem se zgewila, hned ochotně přibjhaly ke mně;
Nesčislnými se nám za chow odplacugjce wagéčky!
Ó běda! takť ani těch nebudem wjc mjt, a mi nelze,
Tobě, gako kdy prwé, silitelných aupraw uchystat,
A přechudé teď zchudlo teprw naše hospodynictwo."
„Nestýskey si o to, prawilať těšitelně matinka.
Arci nemá co chudák potráceti, a kdy co pozbyl,
Welkáť strast ge, a byť se bohatci zdála chaterná,
Wšakť i nedostačenj nestjžně snášeti slušno,
Ztrátu snáz oželj, kdo žalobné strázně pomjtá."
To řkaucj, hned wen se dceruškau do dwora wyšla,
Ohlednauti chtěgjc na oči swé zkázu kuřince.
Ohlédána tu, welebena, ožalostěna každá
Kaura, při každičké trpkau dcera sobě dorywku

Opětuge, wšj tau, že ge gen sama winna porážkau.
„Nesčjtey wše přjkře na se, přerušj tu matinka
Nářky gegj; i na můg gde počet twá obwina rowně.
Neb tebe gá widěcj, ana se w trudu srdce potápjš,
Měla gsem opatrněg' k dennj tě zpráwě nabjzet.
Wšak gsem i gá byla tak zachwácena welmi žalostj,
Až gsem zpamatowat se a obwarowat to nemohla.
Ay za to nám pobitá teď drůbež navku podáwá,
Žeť neslušno celé zármutku propůgčiti srdce,
A skrowné že nedohlezenj w čas krušně se kárá.“
Dj tak; i zašly krotce zase k swé práci do gjzby.
By zhogila dceru máti, mnohéť gj potěšitelné
Přjběhy rozpráwj, co sama, co zakaušeli ginšj,
A wždy gakýsi milý gj před mysl obraz uwádj.
Wšak neprospělo nic. Hlubokáť byla rána Haničky.
Až k hogitelněgšj rozrywce nabjdla gi máti:
„Pogď ale na hrad, a na wzágem nawštěwme Toničku!
Wšakť, aby srdce odekryla gj, na giný to čas odlož,
Ani nic o slepicjch! nech mrtwé hřbjti pokogně!“
I wstupugj hned wzhůru po drsné ku hradu cestě,
Gešto oživěla zas, předlauho opuštěna bywši.
W konici řeht se ořů, a hafot se w kůlně ozýwá,
I běhagj semotam chwatem auslužnosti čelednj.
Ze wně staroslawný, ale u wnitř po modě lesklý

Na skalině stál hrad, w daleko směle wyhledagjcj.
Hradby geg obkličugj, hágjce přjstupu lapkám,
Než, lidi ctné čekagjc, swé wrátně rozepala brána.
Hostinná pak sjně hlučj od přátel a zwěstů,
K rozkošnému co snjdánj byli práwě zasedli.
Žertuge mláď weselá, rokugj důwěrně paničky,
Než kofljky mužů, piwem od Mělnjka kypjcj
W šepty mladosnubců weselau zaznjwali hudbau.
Mrawně, a gak se slušj, za matinkau wešla dceruška
W sjň tu prostrannau. Antonie zřj gi a gásá,
W obtulenj swé drušky letjc. Aby wjtali hostky,
W rychlost od seděnj wstane pán a panička čelednj.
Takť i dworsky ge pozdrawugj wše tetjnky a ugci.
Gedna genom twář s pohlezenjm z aumysla potupným,
Gak socha nemluwná, dci zpráwce sedj a skwj se.
Neznamená to Hanička, a Marta hrubě nešetřj.
Wšakť se neutagilo hraběnce, Toničky šeterné
Matce, kteráž se nynj w řeči dlauhé s hostkami dáwá
O smrti gich pana otce a děsném fary požáru.
Tuť duchem upřjmným ruku Martě podáwage hrabě
Přislibuge, že radau i skutkem přispět ochotně
We wšeliké potřebě wolj, dle postatečenstwj;
Až potom obracugeť se mnohau se k Aničce otázkau,
Blahomrawj chwálj a kterak giž wyspěla krásně.

Než geho sausedný ugec, ohrošilý to bogownjk,
Ne wždy lepo swé žerty na hostině odwažugjcj,
Ukrutnau gi nazýwal, anať se nade mlado-farským
Dáwno neustrnula; wšak, prý, na ni zřjti farářku.
Ožehlť Anče stud. Chtěla gj tu přispěti matka
Rychle giným howorem. Než Smjla, ta posměcho-rádka,
Ku swé sausedě dj hlasem: „A wšak, prý, ta panenka
Na probu krancela giž se po farském w zahradě kwjtj.“
Zamrzeloť to nemálo pozaslechšjho wogjna,
A z wysoka hlawu zdwihna slowy hřmotnými se ozwal:
„Djtky! tušjm gsem z hlaupa zažertowal, až mi to smjch wáš
Wyzrazuge! Ctné Anče, promiň mi to! Nechciť ubljžiť!
Gestli chce kdo giný, tomu gá že powjm něco, powěz.“
Smjla teď ústa tulj; ani zrak podnesti se traufá,
Šjpyby wystřelené wysljdila ránu gizewnau.
Wšakť Antonie zřj na Haničce bledotu třasnau.
Antle k sobě milenku tulj, a, by od stolu pryč gi
Bez prodlenj odwedla, prawj: „Pogď k forte-piánu,
Nechť pokusjme zase čtwero-ručné pospolu žerty,
Gak gsme kratochwjljc twau máť ge hráwaly někdys.“
Dj a s sebau w sjň wedlegšj přjtelnici wtrhne,
A přinesewši noty, přebrká na zkaušku makadla.
Osteychá a tulj se, bý neobstála Hanička.
Ty se bogjš? kárá Antonie; ty mne přesáháš.

Tuť gi Anče želj, že se giž necwjčila dáwno,
Co hrozný ten oheň gj stráwil forte-piáno;
W zámku ale hránj gj nepřege zpráwce zahágil.
Ach! hořem autrapným omráčeny klesly teď obě
Gedna druhé na prsy, plakagjce, co mohly, tichaunko,
W hostinské by to sjni neseznali. Tu hry se dlauho
Načekagjc hraběnka wolá: „*Wšak gste chtěly hráti!*“
„„„*Ay tedy co's weselého*“““, tak ozwau se hlasy mužské.
Panny dagj se w kus, při kerém nasmály se gindy,
Že swéwolně ruka přes ručku musjwala křepčit,
A zwuky též i pochod se zdáli škádliti pospol.
Než dnes pokulugj se slzy s oka na běhadelné
Ručky dolů; proto často chybj, až poznowu prsty
Zas w prwo-um uhodj. Rozsmjšili giž se na sjni
Posluchači; z toho též Antonie, ažť i Hanička
Gj se přiusmjwá, ač žel w oku geště se mráká.
Těchto panen dwau ljce, to wyhulených nebes obraz,
Když gasem utěšeným z mrholjcjch geště teď oblak,
Genž ge kyrem byly obhalily, proswitne se slunce;
Ažť oblauk wyskwj se pokogný w kráse barewné,
Slunka pak obljčeg se lahodněgi w oblaku zhljžj.
Děwčata a nebesa! gste wy sobě směrně podobná!
Gakť Antoniin obljčeg se z pláče wygasnil,
I hned Aniččina wylebedj se twáře milostná.

Nynčko duchem smělšjm lepšjho se do kusu dawše,
Geště ochotněgi pochybenj skřipawému se smály.
A kdy dokonce na potracený wracugjce se nástup,
Gedna druhau stjhá a klopýtá, tuť se dětinsky
Teprwa rozmařugj, gak we dnech někdy nežalných,
Nahlasugj potom autěšenau pjsničku po pjsni.
Ona umem bystrým, tato wyznačenjm duchagatným.
Hrabě také sem přigda prwé zticha, pak plnohlásněg
Přizwukuge, zpěwu děwčinnému celosti přidáwal.
Pak zponenáhla ginj sem přišli na posluchy hosti,
Až z úst wálečnjka mnohé znělo: Bráwo radostné.
Toť když rozmyslná napomjnala k odchodu máti,
Anče nerada se odtrhuge; wšak zapomenuwši
Na wše zlé, ztěšenau se twářj se wšemi žehná,
Rozkošněg než Smjla, kteráž byla dřjwe utihla.

Odwolenj.

Když byla matka domů se dceruškau nazpěty přišla,
A rokowáno tiché při práci o nezhodu zběhlém,
Obgitřj se gedem-kalená zase zástřela Smjly.
Geště také trochu duch slowo wálečnjkowo drastj,
Gešto nezaumyslné, a wšak bylo předce nerázné,

Že, když Anička na ně w duchu dosti wzdálenĕ pomnj,
Hnedky se gj twářičky nachem wožehawĕ zarůžj.
Austrk ale hlasitý, nestaudný w Smjlinu smjchu,
A w připomjnánj kwětin aumysl tak potutelný
To s hlubokým želem opĕt a opĕt opáčily sobĕ.
,,Ach! a co neyhoršjho při tom, dj k posledu máteř:
By swau schránila čest, gj autočiště nižádné
Nezbude, než by twau ku pranýři stawĕla zlostnĕ.
Giž teprwé bude wyprawowat wšem na hradĕ wůkol
Lehkowĕřj lidskému, co tam se w zahradĕ dálo
Černjc, až se twůg tak ukáže znetwořen obraz,
Až se teprw, kdo tebe z žiwa nezná, ustrne každý.
Wšak proto Smjla nebuď hned za zlolagkyni gmjna,
Gešto mnj, že gegj zaumysla gsi potřela kwjtj;
Neb nezná sama geštĕ, co tam tĕ do zahrady wedlo.
U mne se tak snášj, obgasniti gj to tagemstwj,
Toť potřebno a slušno. Tu nesnadnau-li pohádku
Gj wyložjme, potom do wole třeba geštĕ si spjley,
Wšak tĕ ze záwistné newiň aspoň potmĕšilosti.“
S tjm se také dcera snesla. Pjše protiwnici Marta
Wážnĕ, ale zdwořile, prosecj, ať chwjli a mjsto
K promluwenj gasnému a důwĕrnému nařjdj,
Že chce posud temnau gj rozhodnauti pohádku.
Hned poslán pryč ljstek; u ostražité zwĕdawosti

Čkáno na odpowěď. Lupenj-li zašustne, i myslj
Anče, že se bljžj nepřjtel, a duch se hned aužj.
Ale přinesla zas odpowěď wyslankyně trpkau.
Rozmluwu žádaucj odmjtá Smjla, prawjcj :
„Žeť bige wůči šereď, a nenj na nic omluwa platná.“
Ay to na list šetrný odpowěď tak přenewážná!
Mátě se pohněwagjc, dcera pak gi přečte trnaucj.
Wšak se porozpomenauc okřály w rychlo zas obě,
Gedna krwj chladnau, a druhá winy newědomostj.
„Nechce-li poslyšeti, čti tedy, gak wšecko se dálo“,
Tak wece máti, a do psánj znowa rychle se dáwá.
„Nech mne psáti“, prawj gj Anče; a matka dopustj.
A hle tu wymluwenjm duchogasným, prostonewinným
Pjše Hanička, gak od dáwných lét gj ta besjdka
Gest obljbena, gak potagj chtěla getwe uwázat,
A zděšená, když náhle odemčena bránka, utekla.
Zmařeno-li kwjtj, to že se stalo newědomostj
W autěku pomateném; ale ten hřjch nikdy na srdce
Gj netanul, genž teď se na ni, na ubožku, sečjtá.
Pochwálj wše to matka. Ale, rce, tu geště nedotkla's
Gádra. Chybj, hle, co aumysl twůg, oplésti besjdku,
Gedině obgasnj: že wděk tebe srdce pobjzel,
Odplatit o hrobowé kwětiny onu péči šeternau.
Obhled ten gediný obgasňuge; což se gináče

Zdá každému, a byť milowal tě ze srdce, podiwno.
Tuť zardj se Hanička, a nadšena se wřele ozwe:
„Prawdu prawjš; ale gistě byloťby to Bohdalu newhod,
Bych před lidmi nynj rozpráwěla, on co mlčedliw
Mně k ljbosti konal. Ba bylaťby přjzně to zráda,
Přeškaredýby byl, ožahawý až do duše newděk!
Byť mne i odsuzowal, porokem gsa Smjly přelauzen,
Wšak to mi srdce nedá, by na mále, ponezpokogit ho.
Než za takau cenu smjr a očistu z nářku wykaupjm,
Trpěliwau ho wěčně raděg snesu mlčedlnostj.“
Tu s hlubokým gj rozčilenjm wece Marta: „Haničko!
Což tebe žel mi! Srdéčko twé tak zbožno-tužebné,
Kdež spanilým geho rozželenjm kyne odměna hodná?
Gasně a gasněgi zřjm, cože tak ge wraucně dogjmá.
Nechceš, abych slowo wyřkla, gehožto že wýznamu neznáš,
Wčjra gsi mi prawila; proto má ani ústa ge wyřkau.
Wšak, co tagjm, panugeť čaromocným w srdci ti žezlem,
A měg krásně se za zwolnau, skulo giž tě we pauta.
Ať ti gen ach! po wěk nezamautj útěchu srdce!“
„Ustaň! ach! ustani máti!“ *prawj we zmatku Hanička.*
„Odměny gá nečekám, ani wjm co o rozželu srdce.
Pauta! a domněliwá wolnost! a neautěcha mutná!
Máti! hle, gak mne gizewně slowy přjkrými dogjmáš!
Gá-li giného, než uwiděti geg šťastna, si žádám?

Mně-li tebau, máť roztomilá, dost nekwěte štěstj ?
Arci — plakat — to musjm; ač gest hle hněwno mi pláče,
Když tuze rozčilené, a newjm sama čjm, toto srdce!“
Máti slyšjc to, hlawau krautj, a na srdce milowné
Tiskne Haničku mlčjc, a na ni úpěnliwo patřj:
Tak šetrným želem odmlčugem se u lůžka nemocných,
Zimničnjk-li, an ožehugj geg plápoly smrtné,
Lékařskau pomoc odmjtá, sebe za zdrawa saudě.
Gak giž psáno stogj, aby tak byl ljstek odeslán,
Dynuge Anče. I dán do rukau sausedčiny dcerky.
Wyprawenj spěšné poručjno. Tuť opět u sotném
Nastraženj od obau tu dušj odpowědi čkáno.
Slyš! sausedčina dci tluče na dwéře, a hle podáwá
Ančeti rozdělané psanjčko. Bledá a trnaucj
Čte dcera dostawenau tu na konci zpráwu potupnau:
„Panno! to hezky psáno! tušjm že magj wtip k bágkám.
Gen cwičegj se i dál; ale žádám, mne s takowými
Pokusy wjce neobtěžugj; mám dosti na gednom.“
„Eyhle! widjš! *dj matka;* ona wše to gmenuge bágkau,
Že's pohřjchu! tu důležitau newygádřila částku.
Anče! od úrotných neuhágj nic tebe nářků,
Leda konečně zwj Bohdal z úst neošemetných,
Co's konati chtěla, a co tě tam do kwjtnice wedlo.
Hned se mu wyswjtj, že tě nehnala wůle zlorádná,

Než mysl přjwětiwá a wděk ku besjdce srdečný.
Nepochybjť pak wjc, že gsi newědomá a nerádа
Sešlapala kwjtj, w nezdárné poplachu době.
On mysl upřjmnau a nehodnau nezdaru wáže
Powstane, gak daufám, co wraucj sám ti očistnjk,
Sám wyznáwage, že kwjtj ti na otcowu hrobě
Pěstil, a že's ty zase chtěla gen wetu za wetu dáti."
Gemně gen a zdlauhawě pozakrautiwši hlawičkau
Anče odepře, a zasmušilé zraky na dno upjrá.
Pakť osypawši wřelým ruce matčiny pocelowánjm,
An hoře náramné gi hlaub a hlaubě potjrá,
Klesla konečně na zem, a u noh kleče úpěla, řkaucj:
„Máti přeneydražšj! ach, ach ustaň, a tak mne nesauži!
Geště mne na swětě nic takowau nenadešlo radostj,
Gak to, co tjše, bez odměněnj, k mé útěše Bohdal
Z upřjmnosti konal, mne i sobě domeyšlege hněwnau.
Kwjtka nebes swětných, a kteréž ruka angela pěstj,
Nad tam ty hrobowé nemohau být potěšeněgšj!
Tyť na deničném plápolawém oltáři kynaucj
Zřjm; ty w temnu žitj co wěčné hwězdy mi swjtj.
Nebe-li we snách zřjm, toť i tam mi přerozmile kwitnau!
Nech mi tuto hru přeroztomilau, ó nech mně gi máti!
A spanilý ten a přeblažitelný neztrhug obraz
Z gasna nebes do klewet lidských hlučného do wjru!

Gen toho prowiněnj péčliwě se, máti, warugme,
Přigď ostatně co přigď z mé trpěliwosti mlčedlné!"
„Gednoho gen tu pošetřiti gest, *dj matka powážná.*
Nic-li na srdce to upřjmné a žalost geho nedbáš,
Genž za pronewěřilau a za potměšilau tě držjcj
Slušně tupit bude děwče, gehož znal dřjwe newinnost?
Cožť se zdá, zdali negsi gemu, gako sobě powinna,
Wyměřugjc se z nářku, s očj gemu záclonu snjti,
Genž ho žalostně klamá, a žiwůtka zahořčuge tobě?"
Teď zrakem ostřegšjm w oko patřila matka dcerušce,
Hodlagecj chytawau gi k wůli nawesti otázkau.
Než newypátrala nic, a zkrátka gi zmýlila náděg.
Odwece Anče: „Ba toť gsem i gá giž uwážila dáwno
Wšak giž předpogatý můg aumysl nic nenachýlj.
Překrušná ta bolest, že i on snad wzal mne u lehkost,
Tak gediné mneby odbolela, kdyby on samoděčně
Zas mně, gak ondy, se důwěřowal, swau wrátě mi přjzeň.
Než kdyby někdo giný teprwé musil odhalowať mu
Mýlku, kterauž ho Smjla obestřela, gižby za nic mi
Nebyla po straněnj dlauhém geho důwěra platna.
Nýbrž i sámby musil si opáčeti wýtku bolestnau,
Na přjmau že teprw ho cizj ruka cestu dowedla.
Bych stanula pro gakausi obidnost před swěta saudem,
Hledalabych zastance, aneb sama hágilabych se

Z nauze. Giná ge ale pře o wjru přjzně srdečné.
Ten swatokwět zakořeň se u wlastnjm přjtele srdci,
Geštoby zelenawý we wšechněch wichřicech obstál.
A proto slyš mau prosbu: pokus ten nepřetrhug mi;
Nech toho klidně čekám, dochowá-li přjzně mi Bohdal.“
Tu k dceři klidně ponaklonila swé ljce matinka,
Zljbá gj s čela pláč a prawj s bolem odhliweněgšjm:
„Nuž tak užig, čeho sobě želáš, aby nebylo tobě
Žel, že gsi důwěrně swé matce otewřela srdce!
Když o tebe gde samú, na swém úmysle si zůstaň.
Wšak mně hlawa gde kolem, kdy pomysljm, po kterakých ty
Wýtworech Edenských přes ty hrudy země zaljtáš.
Hleď gen, ať urogenj to lepé se nerozplyne we mhlu,
Ze snů wytržena sklamanau se bolestně neseznáš!“
Odhowořj tak Marta; tuť eyhle se ze zdola zdwihne
S giskrnatým okem Anče, a obgjmá gi srdečně.
Takhle se důwěrná rozličných záměna myslj
Rozplynula w city rozkošné wděčnosti a lásky.

Křečná slepice.

W gizbě pokogné při práci dlj matka samotná;
A chtjc po mluwenj se dcerau si posilniti srdce,
Zpjwá sobě polo-hlasitě z knihy prastarodáwnj
Ducha-plný o stráži božj zpěw srdce-dogemný.
A proto zřj přeneráda přetrž klidnosti domácj,
Ač byla Anče, gegjžto prw ústa prokřik ochotný,
Pak štěbot a chlácholstwo milé co s djtětem autlým
W hágině rozhlašugj ticho-poswátného dědince.
S plésem i teď hlasitým roztrhne dweřeň Anička,
A w zpěwu Marta umlkši w úžesti se na dceru djwá.
Gásá Anče: „Radug se matinko! nenjť weta po wšech!
Gedna celáť! šťastně smrti ušlá! můg to mazánek!
Práwě ta neykrasšj a zamilowaná moge slepka!
Než co teprw ge krásno, — křečj, na hnizdě sedjcj!“
Tu hned zpjwánj ponechawši zdwihne se matka
Rychle ze sjdla, gdauc za dceruškau z komnaty na dwůr,
Kauru-by zachowanau zahledši pocjtila rozkoš.
Ukazugjc dj Anče: „Widjš-li gi pod schody hynhle!
Gak čerstwá a celá na žiwotných dwau na wagéčkách

Krotce sedj skrčená, skauliwši ge sobě do kautka!
A slibuge hle gegj křečenj nám náhradu pošlých."
„To mne srdečně těšj"! s sepatýma tu matka pobožně
Dj rukama, zrakem utěšeným tam pod schody patřjc.
Hleď, gak w potěšenj hoře trpké spěšně měnj se!
Wzešlo-li giž neywýš póchybenstwj, tu schrana neybljž.
Neywětšj a plný slepic utěšených mne nižádný
Dwůr tak nikdy negjmal! I gest tato kaura nebeským
Nám znamenjm, že i zármutu noc třeba neyzkaleněgšj
Hwězdami tisicerými se snadno w náhle wygasnj.
Ale nynj neprodleně gj hnjzdečko hotugme
Pohodlné, zwolné, a pořádně osaďme ge wegci.
Polapowat se musj štěstjčko za okrage raucha,
Když se přjwětiwo bljžj; sic uprchne na obrat!"
Anče letj a prosj hned sauseda o trochu slámy,
Pozdwiže nadrchanau slepici přenelibě nesaucj,
A hned připrawuge hnjzdo s wydutými kragišti.
Marta zatjm obere skoro do dna schránku wagečnau;
A k tomu cjli, co naspořila, z duše ráda opustjc,
Kus po kusu w ruce naskýtá dceři řádně kladaucj,
Až wagec obsazeno šestnácterem uměle hnjzdo. —
Stauply nynj nazpátky; i přibljžj se nerudná
Slepka, křečj hlasitěg; ohljžj hnjzdo to sobě:
Než nedlauho se rozmyslje, na ně wegde, zažehná

Sobě ge za trůn lásky, a okrýwá ge perutmi
I prsy zahřjwá, wolagjc k žiwobytku kuřátka.
Máti a dci z ticha pozorugj wše, a opogený zrak
Žádostiwě pasau na wděčném srdci diwadle ;
Až dj Marta: „Budiž na šťastné době děláno
Hnjzdo! Požehnánj twau zakladatelku prowázeg,
Ať dosedj slepice z plna do dne do gednamecitma,
Ažby se proklubalá wše zdárně wywedla kuřátka!“
Gistě, zagistě matinko! *prawj u radosti Hanička.*
Hodina gistě ta neyblažšj ge i neyhodilegšj,
Gešto mimo wšj náděge nám zas wrátila slepku.
Máti! kterak se těšjm na ty na wše putinky milostné!
Máti! a gak tu zase znowa rozbohatjme pogednau!
Pomni genom, to množstwo kuřat, slepiček i kohautků!
Kokošowé s welkým prodagj se w městě užitkem.
Ale slepičky necháme, by nám se splácely wegci.
Ledakerau, aby newěděla, kdys tobě přichystám,
Když bude narozenj neb gména twého památka.“
Tu hned poskakugjc u dětinné rozkoši Anče
Matku obegme, a gi, gakoby chtěla tančit, ochotně
W kolo sebau zatočj, a tak uwětliwě pohráwá
Ažť ani domluwiti pro smjch gj mátě nemohla.
Než hle, w otáčce nynj na dwéřka malénko odemklá
Matka okem uhodj, a w tomť: „Antónie!“ zkřikne.

Takť i zkřikne Hanička; nagednau přešla gi chautka
K tanci, přewrh' se hosot w rozkošné pozdrawowánj.
Než hněwem usměwawým kárá horliwě matinka:
„Zdaž nezdá se, gakož to by nás tu střečky posedly,
Že zde pro nic a za nic křepčjme na paušti dědince?
A mně giž ostárlé buď trognásobně to stydko,
Že bláznem pogaté mně také se tu zachtělo bláznit.“
Než tu gegj domluwě odepře wljdně Hanička:
„Nech gen, ať obdiwilá ta panj, než nás bude saudit,
Zwj, co se dálo; tušjm na hrbolcowatém tu dědinci
Sama si pokřepčj.“ Antonie řeč tu přegawši
Dj: „Ay gá wše to wjm; dworowé u bránky mi wenku
Saused wyprawowal to, co wám tchoř zlého napáchal;
Gen s gedinau slepicj shledaly gste se opěty, křečnau.
Rychle semo přigdauc, poodemklá dwjřka nacházjm,
A snažnau ochotu při tworemném hnjzda dělánj
Spatřjc, nechci rušit tu weselku; dljm a pozorná
Swědkyně gsem blažená tak mjle-tkliwého diwadla.
Nikde na deskowané, na zrcadlné dlažbě po zámkách
Nad ples tento nezazřela gsem tanec utěšeněgšj.
Wjc se nezowte chudými, neboť kdo se takto těšit zná,
Gest na prawé štěstj nad wšecky bohatce bohatšj.
Z neywětšjho malau bohatec zdaru pogměge ljbost,
Gešto chudého radost i z neymenšjho ge welká.“

Tuť do řeči gj wpadne Hanička a takto powjdá:
„Gakže? to ti slowe málo, taká zachráněna slepka,
Gešto brzo dworskau nám wywede hlučně čeládku?
Wěz, ta mi obzwláštnj byla dáwno zaljbena mjrau.
Nakloň ale sluchu, bych ti celý wypráwěla přjběh.
Když bylo geště malé toto kauře a ochrany žádné,
Z hlaupa-smělé kdys mně spěchagjcj pod nohy běhlo,
Až gsauc pochromené nezkřjseně padlo kwičjcj.
Gá hlasitěg zkřiknuwši ge pozdwihu ze dna w užesti,
A strachy mám, by neposlo, neb ostalo na wždý mrzákem.
Wšak tu co učiněna gemu ranhogitelka uwáži
Ránu, nožičku w ocet omočjm a wodičku chladjcj,
Pohlazugi, hřegi ge w záňadřj swým pode šátkem;
A hle šeterně tak ochlazenj i přjhřew opáčjm,
A w noci w obzwláštnj do peřj w nádobku ukládám.
Šťastně se mi zhogenj, ač zwolna se dálo, powedlo;
Až několiksi neděl minulo, než přestalo kulhat.
Kauře tak odwyklé swé mateři i spolu-družkám
Pozhogeno gsauc dáwno, gako psjk, drželo se mně,
A směle mi z ruky, z auborků wyzobáwalo zrnka.
Rozmile rostlo a zakrsalé zprwa bywši a špatné,
Nad wšelikau zponenáhla welebněgi wyspělo haweť.
Pérka kará, měňawá zlato-leskem w úswitě slunka,
Hláwka pak ozdobená kokrhelcem nad sněhy bjlým.

Zwyklo konečně, gak ostatnj, we kuřinci sedáwať,
Po náhrobci chodit, a prowáděti sobě co ginšj,
I hrabať i křiku kokošowa wždy šeterně poslauchať.
Naše přjzeň ale stálá stane; na zawolánj
Ke mně hned přiběhne, a dwjřka-li nagde odemklá,
Hned mne tu nawštěwugjc hladit i chmatnauti se dáwá.
Tak si w důwěrnosti nynj, ani se mne netážjc,
U mně na pobljzku k seděnj hle ted' obrala mjsto.
Tau i také důwěrnostj tchoře zádawy ušla,
A mně nade wše giné tudy se stala roztomilegšj."
To wše pozorně slyšj druže, až zrakem obzředlněgšjm
Dj k přjtelkyni: „Patř! Tak dobře w žiwotě lidském,
Gako kuřjm, z nechwjle pohodlná chwjle pocházj.
Co přihodj se dnes, do budaucné dálky zasáhá;
A ctné blahoděnj, by w okrsleku neychatrněgšjm,
W čas swůg potěšenau odplácj hogně se lichwau.
Byť nebylo na noze kdys pochraumáno kuřátko,
Gistěby se tchoři ta slepice byla dostala w oběř;
Bys ty prwé z ljtosti hogebně nešetřila kuře,
Neměly byste kwočnu, kteráž dá beyno kuřátek."
Tuhle se Anče ptá přjtelky, kdož gi nagednau
Řečnit po starowážnu na-uměl; a tať wece, že wěk
A staw newěstj; ti že přispořugj oba maudrost.
Odpjrá tomu Anče, a máť zase za prawo dáwá.

„Prawdiwoť arci, *prawj*, a na wes wěk paměti hodno.
Ty wšak hrey si teď Anče, a těš se z chwjle blahostné;
Gešto nenj wždy taká; proto gi z cela srdce požjwey!“
Potopená tu nynj Antonie gakby we wážné
Mysli stála; než utěšený přjtelkyně rozmar
Pochwátil gi konečně také i w žerty i smjchy.
W tom se wečer z ticha přiludowal, nebe hrozilo prškau,
A proto hostkyně ge w spěchy žehná, geště na rozchod
Řkaucj, že k řeči pilněgšj, než dnes bylo hodlno,
Pokládá za slušno, zase k nim zjtra zawjtať.

Důwěra.

„Gá chci, Haničko! sadit, *prawilať za chwjli matinka*,
Wšecko sadit chci, že se stalo giž, čeho gsem se nadála,
Že hraběnce celau zahradnj přjhodu Smjla
Wyprawila: proto slečna s tebau o to gednati přišla.“
Pochybugeť o tom Anče; nedáť gj srdce se domněť,
By wždy na cestě lichých poroků dál kráčela Smjla.
Bystrooká ale matka, ba tať dostřehla se prawdy.

Smjla odeslawši rmutnau odpowěd' Aničce,
A slyšecj, že s hostmi wygel ted' ze hradu hrabě,
Přjhody té užila, hraběnce chtěc se objlit
Pro swau prostořekost při newalném žertu wogjna,
A w plášť hanby celý obléci způsob Aničky.
Bywši přiwjtána chladněg než gindy, a cjtjc
Swé sama prowiněnj, neyprw na se pokrytě stawžj,
Žeť neprozředlným se klesky dopustila smjškem.
Wšak tu bljže a bljž se k cjli schytrale laudj,
Nawrhugjc, že tuze dworná gj zawzněla řeč ta,
Bohdal aby wzal sobě Haničku; neb Anče a Bohdal,
Tak, prý, k sobě hodj se, gakoť woda k ohni, neb owšem,
Zprosta-li dowoleno prořknauti, gakoť pes a kočka.
Těžce nesauc takowé tlachy dj hraběnka na rychlo:
„Anče a Bohdal, kočka a pes, šwárné podobenstwj!
Djtě, woljm-li slowo zprosté, bud' prawdiwo aspoň."
Gsauci nynj dohnána, by čest swau hágila wlastnj,
Gakby o krk šlo, tak o shlazenj dobrého se gména
Swé sokyně přičinj. Tu ti z obratných plyne ze rtů
O prowině děwy zahradnj mistерně-howorná
Řeč, genž obhaluge smysl zrádný we slowa sladká,
Přetwářj se prwé ljtostná, ale konečně
Co zlobu neslychanau potupj čin prosto-newinný.
Neb byla Smjla čtenářka, a ne zprostého úsudku,

I městské besedy zdělaly z nj řečnici walnau.
A hle, nynj stud a zášť gi doháněly, statně se bjti.
Uměle se wšeho chápagecj přidat uměla leccos.
Co činila kdy Hanička, opustila, smlčela, řekla,
Wšecko musj dowodit, že se Bohdalu ukazugjcj
Pěstowala kwjtj a sedáwala na hrobu otce;
Než kdy se, nač bila, nezdařilo, když prý, s nechutenstwjm
W zahradě Bohdalowé rozkwětlé krásněgi kwjtj
Spatřila, gešto co dar Smjlin, byly gj trny wůčjch,
Ay tuť podušilau ge schwalně podeptala zlostj.
Tak wše, gako w řetěze kraužek do kraužku zasáhá,
Hodlalo se, děwy osočené zkaličen-tě byl obraz.
Slečna teď i hraběnka se té powěsti diwjce
Řkau, že pomysliti nelze, by tak se zapomněla Anče,
Gešto ducha spanilost a upřjmá dobrota srdce
Gest wždy při nj shledána, a od nj wzdálena záwist;
Powaha tak zdárná že se tak nezwrhne překotně,
Geštoť i pěstowaná přešeternau snážně ge matkau.
Smjla se tu swatě dokládá, twářjc se žalostná,
Že prawila sama sobě totéž; ale, žel bohu! na swé
Na oči čin zrádný že spatřila; ba kdyby ráda
Kladla to za klam očj; ale též že spatřil osobně
Bohdal sám na oko, wše i sám doswědčiti může.
Tu hraběnka hlawau krautj; ale slečna srdečně

Rozčilená zawolá: „A by gich tu stálo tisjce
Přjsahagjc, gá neuwěřjm; zdeť blud ochalebný!
A kdo Haničku o tom wyslechl? co ona k tomu řekla?“
„Nikdo nenastupuge zde na wýslech, dj na to Smjla.
Leč dnes dobře gegj swědomj můg nápad uhodlo;
Až mně také z auzkosti kalým hned dopsala ljstkem.“
Slečna honem ruku naskytagjc psanjčko požádá,
By na oko swé uwiděcj ge posauditi mohla;
Než s newolj zaslechne, že ge zpět odeslala Smjla,
Když gj prý na oka-shled zřegmo, blbá že to bágka,
Hubeně nastrogená na přjsteru šeredo-činstwa.
Tu hraběnka prawj s nechutenstwjm, a skoro hněwná:
„Často klame zdánj; toby se mělo wezdy powážit,
A při zlém neydéle slušj odkládati saudem.
Dlužno prwé šetrně wše skaumať, než kdo se kárá,
Z obwiněných žádnému nehágj obrany práwo.“
Matce sprawedlně ruku teď dcera wděčně poljbj,
A hned dj odhodlaně: „Gá dnes geště k Aničce
Zagdu, ať uhljdám psánj a wšecko přewyzwjm.“
Tuť w obljčegi Smjly drhá nechuť a dělaný smjch.
Gak ryba polapená, wyňatá z wody po wzduchu zjwá,
Tak wyňatá z praudů obwyklé pomluwy Smjla
Po pěkné zámluwě lyká, a ugišťuge pracně,
Gak gi z té duše samu bolj domněnka žalostná,

Gakže newýslownau potěchau gj okřege srdce,
Můž-li se gen gakž takž z toho nářku Hanička wywesti.
Klábnořeká tu bude w dalšj rozprávwce hrabjnka,
An druže pomluwené Antonie pochwalu hlásá.
Smjle nenj při také rozmluwě lahodno u srdce,
Až gsauc pro nepodar swých záloh těžce nerudna,
W srdci, že sem kdy přišla, željc, se spěšně poraučj.
Slečna milau přjtelku se hned nawěstiti chystá.
,,Dobře děláš, *dj máti*, wyšetři, co lež ge, co prawda.
Rozptyl mračno lichých zdánj; přjtelkyně powěst
Stůg draho tobě gako twá wlastnj; gi směle zastaň
Od krwawého podehlezenj, autržky i zlostné.
Gak dobré swědomj ge šlechetným předrahocenné,
Takť i swatá buď w přjtelowu ctnost přjteli wjra.
Neb swědomj přjzně přátelské wjra ta gesti;
S nj stane, s nj opadá we zkusné přjhodě přjzeň.“
Pochwalugjc pokyne dcera mateři, rozmysl wůčjch,
A hned pospjchá, směle důwěrugjc se k Aničce.
Sotwať odešla, i dal se teď ay ohlásiti Bohdal
U hraběnky; i gest dwognásob mjle přiwjtán,
Zpráwu by dal wěrnau o Haničce, a sám byl obeznán.
Když geg uwjtá s dobrowolјm hraběnka, i pozná
Geg swé důwěry hodna, a dál wždy si wjce ho ljbj.
Úrody gsa spanilé w twářnosti byl i w mrawu klaudný,

Ducha i cit wraucj w oku i w rozpráwce gewjcj,
Wšak skrowný, neugjmačný a ničjm nehonosný ;
S njm teď o rozličném howořj, gako se staro-známým ;
Nebť on znal se na řeč, gáderně a bez wady mluwě.
Uprchl čas na křjdlech, a giž chystá se na odchod,
Ana nynj hraběnce řeč omlúwačky napadne.
Tuť geg o Anče ptá, upřjmau zpráwu chtěgjcj.
On tu nagednau zasmušilý stál mysliw a zmlklý,
Tak gsa proměněný, gako sámby wěčně nebyl ten.
Až posléze hlasem gemným a pořád oči klopě
Takto prawj: „O přjhodě té přetrudno co řjci;
Nýbrž o tom neyradše mlčjm ; ‚geť Anička newinná‘,
Tak wece hlas wnitřnj ; wšak sám wlastnjma gsem očma
Spatřil, ana kwjtj sešlapawši, na obrat uprchla.
Nazwalbych neyradče, co zlost se zdá potutelná
Přjhodu nezdárnau ; a slowjčka zpráwy gen od nj
Byl gsem žáden ; ona wšak zawřela dwéře přede mnau ;
Ani na pjsemné mně prosby a důtazy slušné
Odpowěď dala, gešto byly skrz Smjlu potagmu
Gj poslány, bychom zwědawosti tak ušli blekotné.
Anče, *prý*, sice důpisy mé neodeslala nazpět,
Wšakť ani odpowěď ; to-li ze studu anebo pýchy ?
Nelze mi zapletenau tuto rozewinauti pohádku.
Gá, nastogte ! gegj kdys hágce, nynj gsa negistý,

Sám stulit ústa musjm, když nad nj saud se wynášj."
Sotwa to domluweno, wstaupj gako na zawolánj
Slečna semo w pokog utěšená i w twáři i srdci,
Kdež po malém hned pozdrawenj hraběnka se tjže:
„Nuž wjtey mi! a gak shledala's přjtelkyni, powěz.
Smjš-li gi tak zwát geště, či-liž wracugeš se chuděgšj,
Než gsi odešla? prohlásila-liž se otewřeně tobě?"
To slyše, zasmušilé oči zas k zemi Bohdal upjrá.
Než k odpowědi dj Antonie takto pokogná:
„Wjm, že se nesmyslné podobám, an zpráwu donášjm,
Že slowo nemluweno s družkau o přestupu družky.
Neb gsem mjsto toho slyšela mnoho ducha weselných,
Rozmarných to řečj, a zapomněla na wěci pilné,
O kterakých gsem ochotně s nj byla gednati wyšla.
Wšak proto předce nehaň mne; nebo wěř, takby se rowně
Dálo i tobě, aby's byla hyn mém stála na mjstě.
Neb tuby byl na korábě i řečný wyslanec ostal,
A kdyby předce wyřjdil, i slaul-by necitliwec u mne."
Se wřelotau teď zwjragecj, z oka slzy čilosti
Často ronjc, odiwu swau dj u Haničky a Marty,
Gak ge tam u dwéřj přeslechla w hnjzda dělánj,
Gak gata bywši a wytržena, w stawu nebyla přes práh
Wstaupit, ale wždy gak omrazená ode kauzla tu stála,
Až gsauc postřežena, k weselému se mjsila družstwu.

Tjše to mátě a host poslauchá; on progat owšem
City žiwými, které wšak mocně w srdci udaušj;
Až teď k matce se obrátjc Antonie hlásá:
„Ó bych mohla ti to w slowu, w obraze wěrně donesti
I k sluchu i k widěnj, gak geště žiwo mně na mysli,
Gak w řeči, gak we skutku Hanička ge duše newinná,
Gak chuda gsauc a zprosta welebně si wede co angel;
Ó zawěrně po nj sama bys nezwjdala wjce;
Rychle bys uwěřila, mně co hlásalo srdce tlukaucj,
Wzdálena žeť ge ode lsti, gak od pekel obloha gasná;
Nezkalilaťby nedowěřiwé zwědawosti otázkau
Útěchu srdce lidem přenewinným w době blahostné;
Rowně co gá bysi o wšeliké nezdobě mlčewši
Srdcem prodlela tu zdjlným, a odešla pokogně."
Když spanile-wztržená tak řečnice družku wynášj,
Swjtalo Bohdalowi; zraky on swé podnesl gasné,
Genž se tytýž wděkem a weseljm wjc proswěcugjce
Zářily co dwě hwězdy, an oblaka před nimi prchnau.
Když pak slečna utichla, tuť on zas takto se ozwe:
Sama šlechetná gest ta duše, genž takto šlechetnost
Poznáwá, a celau se dušj gi ctjti dohánj.
„Ó kdoby medle nedal takowau se pro obranu sám rád
Obžalowat? Takowá záwěrně to důwěra čacká,
Genž sebe, gak swěřené swé ctj, stane za wše bolesti

Zlého podehlezenj! Ano, by wše lichá byla šalba,
Upřjmné ale srdce nemohloby nic tako krásit.“
Ta slowa dohowořiw, na zem opět tjše hledjcj
Poklonil on se pomlčkem, a odšel rychle, by ukryl,
Gak mu prsa hluboká a burácná swjrala tjseň;
Nebťby se řeč hatila, když zatagowal se dech austnj.

Strpěnj.

Geště sedj hraběnka a s nj Antonie klidná
S pohaněnjm o Smjle, o Ančeti pak a o farnjm
Chwalně mluwjce, ano w ruce list drže, hrabě přicházj.
„Má Antonie!“ *dj, w trudu srdce podáwage ljstek*,
„Po mně milá taužj na smrtelném lůžku rodička.
A hle, tebe chce také s pukagjcjm srdcem opatřiť.
Zjtra za námi mama! přigedau! gá gižť odegjždjm!“
Hned tu dcerušce a matce podal ruku, hluboko-teskliw;
A w tom zjtra za njm přigeti přisljbilyť obě.
Chwjle malá, anoť od newěsty se odtrhl hrabě;
Z rána po něm pogedau, gak sljbeno, máť a dceruška.

„Geďte genom!“ *dj hrabě otec*, „gá sobě tu dobře,
S ugčaty čas zkrátjm, i beze dcer a matky čelednj!
Gen na swatbu, prosjm, wrátit se mi nezapomeňte!“
Práwě z okénka hledj proti gitřnj záři Hanička.
Diwno! widj koně zahasalé od brádku gedaucj;
I pro užest kýwá na družku, kteráž i na pospěch
Wystaupj, ku dworku letj, by zwěstila krátce,
Co gi na cestu žene. Propuká giž w nářek Anička;
Než Antonie dj: „Mnoho bychť měla geště powjdať!
Nezněla-liž ti, milá! náramně ode wčera auška?
Přemnoho gistě bylo mluweno chwal i nechwal o tobě!
Teď w letu gedno genom. Zlobiwými soky lze pohrdnaut;
Než přjtel, genž wěrně podá ruky ku spomocenstwj,
Odmjtať se nemá, ni slušj si nerudně ho zlehčit.
Neměla-lis ty na Bohdala list k odpowědi slůwka?“
„Bohdalowo psánj? *dj Anče*, newjm o nižádném!“
W tom hraběnka wolá. Antonie geště poljbj
W prchlý rozchod Aničku, a giž ge ta tam, druže něžná.
Geště dlauho hledjc za wozem pospěšně-letjcjm
Stála tu we dwéřjch zkormaucena srdcem Anička.
Což gi přetěžce bolj, že ge opět zhoštěna družky,
Ledwa byly dwa dny spolu rády! A což mnoho geště
W srdci chowá, co s nj chce podjleť a uptať a taužiť!
K matce běžj teď, a gj, co nynj zaslechla, powjdá.

„Nuž pohleď! *wece matka*, radost gak rychle měnj se
W žel, gak bljzko u oltářů blaha náhoda božská
Smutku stawj osudj, neohljžege nic se na hodnost,
Nic na gměnj, gak šjgi musj wyššjm přede wládcem
Každý shybať, a nikdo newj, co mu nastane zjtra.“
Než Hanička nedoslechagjc řeč obecno-powážnau
Matky, a geduo swůg w duchu wážjc k Bohdalu přjměr,
Rozželená gj w řeč tu padá: „Co mi nastane zjtra,
Ach! to newyzwjdám. A to wjš sama dobře, že nikdy
Na sny, ani mluwné na cikány, ni wýklady kostek
Negdu; než ach! co se giž, prý, zběhlo prwé, na přjklad:
Dopisy důležité od wěrných dopsany přátel,
Nic toho nezwěděť a proto též ztratit auwěř a přjzeň!
Máti! dogista to gest neytrpčj na swětě zármut!“
Sotwa se matka srdečného zdeť uhágila smjchu,
Patřjc, gak pošikem děwa od náwěsti obecné
Odskočila k přjčince swé; wšak umlkla šeterně,
Neřkauc gj o to nic; neb ze zkušenj znala dáwnjch,
Gakť i welebnoduchým wlastnj samogástwo gewj se
I w prostřed wšeho mjra, a los wlastnj, byť obecný,
Gim wždy w očjch, a nade wše giné bude důležitěgšj.
A proto gen slowa ta blahokogná dj hlasem autlým:
„O psánj se nesuž; dnes možno, že geště ti přigde,
Neb pogměgž strpenj, Antonie až se ti wrátj;

Tať, co se nynčko šeřj, ti dogista wšecko wygasnj.“
Než mine den tu geden, mine den tu druhý; ale slečna
Nazpět negde, a list nedocházj; matka srdečná
Prameny potěšenj wše wyčerpala. Giž se čtrnácte
Dnj dlauho-wleklých odlaudalo w nádĕgi marné.
Ay tu Aničky žalosť dušená předlauho propukla
W hořký nářek a pláč, až matka gi za ruku gawši
A w dědinec gi wedauc, na křečnau kauru ukáže.
„Patři, *prawj*, gak tjše sedj ta slepka na wegcjch!
By, gsauc mysli netrpěliwé, času nechtěge dočkať,
Až wywedau se mladé, newrlá potřásala wegci,
Neb na dlauhochwjl si skuhřec, objhala wůkol:
Mnjš-li, by gen gediné na swětlo ti kauře wywedla?
Zljhlaby se smrt w zárodcjch, a zpauchlaby wegce.
Gedno že na kukani zde sedj tak tjše a doždá,
Gak to welj běh přirozený, to kuřence dorostj.
Době swé chce i neywětšj wěc i neychatrnĕgšj.
Tak w lidském běhu též ge tichého ti dospěchu žádno
Wšecko, a bez swěti-li čemu nadspěge náhlota prchlá,
Wše přesnadno zmařj, a nemaudroty odnese kázeň.“
Tu studem Anče mlčj a z twáři pláč si utjrá.
Gemně potom se k matce tuljc a zamyšlena patřjc
Na slepici, z ticha takto prawj: „A ba máti! tu slepku
Netoliko k wýplodku samých kuřat uchowal angel,

Nadto také mně za trpěliwé stane náděge přjklad.
Nikdy žalobě tak otrapné se ti wjce neoddám!“
Anče, co sljbila gest, nezapomnj, a kdy se wrtká,
Na kwočnu hleděcj honem útěchy srdci nabýwá.
Takto mnohý den tjše minulť, až kdys potom obě
Gako na zegtřj k hostině gsau pozwány na zámek,
By slawily hraběnky, kteráž byla přes pole, swátek.
Zarděla se z ticha Anče ; nebot rozkwjtla tu náděg,
Že s farským shledagjc se na zegtřj, sama konečně
O psánj se otjže, a geg o tom aspoň ugistj,
Že střela wýtky, co gi stjhá, ale gj se netýče.
Rudoruděg se w ljci měnjc, pohřjžena we sny
A tworné myšlénky celé rozprávky zawádj
S Bohdalem autlegšj, než w zahradě někdy kwětaucj.
Geho pak obljčeg w kauzedlném ducha zrcadle
Dřjwe se gj zgewuge hněwný, pak smjřen, a tak žiw,
Až se geho zbrozugjc, gemu pryč spěchem od sebe kýwá.
Náhle wšak se měnj w strachy náděg, až ustrne leklá,
Wůči že má mluwit o psánj a o zahradě před njm,
Gešto mnj, žeby tak si wedaucj zrušila slib swůg,
Žeť gen tjše slušj Antónie přjchodu dočkat.
Geště na mysli kolébce magjc, co tu radno, neradno,
A wždy se rozpakugjc, co slušj neyspjše teď obrat,
U kukaně stanowj se, ana w dwůr dennice swjtá.

Slyš! tu znj to co pisk, a popiskuge hlasno a hlasněg
Pod slepicj; i zběhne nožičkau Anče perútnau
K matce do gizby, a rozkošnau gj zpráwu zaplésá.
Rozhněwanau slepici zdwiže Anče, a ay mnoho giž tu
Stálo kuřat, dobyté zwolnosti se mjle těšjcjch;
Ginšj pak se klubj, wězenj swé chtjce wylámat,
W neywětšjm wšak počtu dagj o to geště si poklid.
Marta tu tepličkým hned opatřila krhlu peřjčkem;
Anče pak ustlawši mlaďátkům, w hnjzdo pokogné
Kauru sadj zas, aby wěrně swé dospěla djlo.
Slawně nynj wnešeno w teplegšj swětnici krhlu;
Přineseno prosa, a křepkým natraušeno hostům,
I s weselau gednáno o dalšj obsluhu péčj.
Gižtě uzawřeno máti! *wolá w to nagednau Anička*,
Zůstanu gá u kuřat; ty sama dnes do hradu půgdeš,
Přes tu dobu třeba potrawy gim, za chwjli budem tu
Mjt přišelce nowé; těm nelze dlauho pozůstat
Tam na hnjzdě; sic ona stará gim pošlape krčky.
Ach! gá bych si hřebjk dala do hlawy, by mně gedinké
Pošlo mezi kwasem utěšené to drůbče! Nuž ostaw
Gen mne doma, mně tu ljp; oželjm gá hostiny ráda.
Wšakť ani má Antónie tam; nebe pak samo kýwá,
Zůstalabych doma hezky; a gá poslechnu přeráda.
Mátě tu rozwažuge, zdali tak či gináče ge radněg.

Než tu Hanička ochotně čepec přinesewši a šátky
Přistrogila, hnala gi prosbau a uljbkami odtud.
Sama teď ostawena dlauhé nepocjtila chwjle,
Ani bylot po cizj zábawce a po kwasu teskno.
U stolu dělného při domácj obsluze pilná
Bedlj, gak neylépe a čjm se matince zaljbj,
Než neypilněgi hospodynj o nowých o kuřencjch.
Gedno nynj ze hnjzda a opět gedno wybjrá,
Každé pochwalugjc a hladjcj na swět uwjtá,
Buď bjlé, krapaté, nebo černé, w plésu nazýwá
Každé z nich i milokrásné, i přeneyspanilegšj.
Než mezi tjm dlela nad kaurau z ticha rozwažugjcj
W rozčilenj hlubokém, a s užestj ducha přemjtá,
Gak gsauc probuzena twořčjm hlasem a swětoplodnau
Wesnau obžiwena po kuřátkách w náhle zadychtj,
Hlasy křečjc těmitéž, gakowými potom ge wywádj;
A hle gakotby spalá we kynaucjch zjrala wegcjch
Ducha okem mlaďátka, tiché wyhljdne si mjsto;
Wegce potom kryge a zhřjwá swé lásky perutmi,
A držjw, než probudj ge, neustaupj, neupustj.
„By mne, *prawj*, nebesa duchem obdařila zpěwoděgným,
Pohřižena zde w užest přeradostnau twůrcowu sláwu
Bych tu ze žhaucjch úst wypraudila; neyzdařilegšj
Gistěbych u slepičj kukaně zde zbásnila pjseň!

Ach zawěrně! kolik se kuřat we hnjzdě mlčedlnem
Zljhne, tolik se diwů ztrnulýma před očma gewjwá."
A hle teď obdiwenjm progata w hlubu srdce pobožným,
Tjše sedj s rukama sepatýma, wraucno-hledjcj,
Gakžby milosti-plný hostjcj na zemi angel,
Až gala zase nowá gj obsluha srdce ochotné.

Uleknutj.

Méně se potěšená wracela od hostiny matka;
Neb gsauc obwyklá, se dcerau žel a útěchu zdjleť,
Pohřešila přenerada při dobré wůli Haničku.
Než zas znamenagjc, gak Smjla tu Bohdala láká
Chláchiolnými slowy, zraky a strognými posuňky,
Ráda byla, rmutné že bolesti znikla Hanička,
Ani widj, kterak oklamaný otočen ge tenátky
Bohdal. I hůř se a hůř tmj Martě před očma budaucnost.
W úsměchu pospolitém sedělať tady hlubokomyslná,
Gešto gegj sotná w sklenic úpěla cinkoty ňádra.

I znamenal-tě to Bohdal, a gak wstali od stolu hosti,
Přibljžiw se, ochotně ruku swau Martě podáwá,
A hlasem autrpným gj ptá se, proč u hluku družském
Potěšeném ge tak usmucena, proč i přišla samotna.
Ráda slyšj to a utěšeným hlasem odwece Marta:
„Bychť byla krásně smutna, ale slowa takto srdečná
Twář i wráskowitau musilaťby w době wygasnit.
Nelzeť ani w kole potěšenj tanutjm wždy žalostným
Odolati, wšak i někdy radost sama sauženy saužj.“
Tak zprwa zaumyslně mluwenj o Haničce wyhýbá;
Než po řeči krátké, kdy se opět Bohdal otáže,
Dj mu na odpowěď, že kuřátka opatruge Anče.
Již-li přišly? *tak on se, radost w obljčegi, tjže;*
Tak-liž i na šťastné bylo době hnjzdo děláno?
To slowo Marta slyšjc, okem obdiwugjcjm ptá se.
On na to usmjwá se a dj, od slečny že dostal
Potěšenau tu zpráwu; a giž chtěl důležitěgšj,
Zdálo se, westi howor důwěrný; ay tu přibrkla
Smjla sem u křepké weselosti, prosjc ho a laudjc,
Ba dynugjc, by s nj zpěw k forte-piánu prowázel.
Odtrhlť on se nerád od Marty; přerádby byl ostal;
Než pro dotěrnost Smjly ginj ho pobjzeli hosti.
Tuť se k pjsni čaté dá Smjla w prolomowánj;
Znj tu gegj diwadelský zpěw opowážně a strogně

Gen do ušj, ale nedoniká od srdce ku srdci.
Obdiwenj chtěla sobě dobyti a mistryně slauti.
Byť pak i posluchačům ustáwala k auslechu ljbost,
Zpěwakyni wšak ku zwučenj nepomjgela chautka.
Marta tedy z ticha, gakž i ginj, se konečně ubjrá
Odsud, a u zprostého teprw doma pisku kuřátek
Okřege od zpěwo-aukošků té mistryně pjsnj.
Nechtělať Anče se tázat a mátě gi nechtěla rmautit,
Ani o Bohdalu nic, ani nezmjnj se o Smjle.
Gen to s ochotnostj rozpráwj, gak zase máteř
Hraběte upřjmných šetrné newěsty na loktech,
Gak diwem, uzdrawilať se, a každý den se na zámku
Na snaubence čeká, i na obě w průwodu matky.
Z toho se Anče těšj, blaha swé přjtelkyně zdjlná,
Swému se též naděgjc žádaucj útěchy srdci.
Dwa dni gen eště, a ay! Antonie zas gi obegme.
Dlauho wraucno-čilé plésánj neměلo konce;
Marta zatjm o běh nemoci hraběnčiny žádá,
Gešto desetkrát gistě počat, tolikráte ge přerwán;
Až na samé wšak dozdrawenj bylo nelze se doptat;
Neb kuřecj pisk do štěbotu djwčjho se mjsil,
A hned láskoděnj počalo znowa prostomilostné.
Sem křiklawce nesauc weyhlasně plésalať Anče:
„W Řjmě a Neapoli krassjch gsi nezazřela pisklat,

Byť třeba krákoraly hlasitěg husy kapitolinské.
Wše dwory Ewropské náš dwůr giž skůro zahanbj,
Gak gen mjle budau běhať u prostrannu kuřátka!
Gdiž po suchu, po wodách, po celé Ewropě nenagdeš
Nad tuto mau ruku bystřegšj na hnjzda dělánj.
Nasazeno šestnácte wagec do hnjzda, a šestnáct
Wywedeno slepic, ay to na mau wěru! kus mistrowský!
A wšak twá přjhljdka požehnánj mi přinesla.
A proto gsem ti wděčna tako wzáctného gmenjčka."
To slyšec usmjwá se milenka a dj: „Moge djky!
Že mně duchem wděčným tak welkau záslubu wlastnjš.
Když ale té rodině k swětu gsem, a bez aufku, pomohla
Žehnagecjm okem, i chci také ge spatře poláskat."
Teď neydřjwe kuřat wšech pospolem ohledowáno
We kruhuljch, gak gedno druhé hřege a zhřjwá se,
Gedno druhé tisknauc; někerá klemžjce hlawičkau,
Než zase probuzená od neklidného druháka,
Pištjcj zoby pozdwihugjce, hlawičky a krčky
Wystrkugj ze peřj a se kolotagj w dawu pestrém.
Gedno nade druha pozdwihugj se bogowně a klesnau
Zas do peřj; geť bez bolu bog, hned skončena wáda,
A hle brzo smjřj se, gako když na plesu wlnky
Teď proti sobě čelj, ale zas hned w gedno slinau se.
Pak na stůl kragem obsazený nasypáno prosička,

A hned wystawowáno pozorně po kuřeti kuře.
Wšecky tělička giž oblečena měkkými rubášky
Čistě, a giž směle poběhugjce, a málokeré gen
Wrtko-nohé; klubem a šweholem k stolu sobě hudauce
I z nádobky wodu tipagjc, hlawice k polykánj
Wysoko pozdwihugj, s dokládánjm nebe, země,
Žeť weytržně opowažugj se, wodičky okaušeť.
Lecikeré si tu natahuge křjdelko a nožku,
Lecikeré, ač geště nemá co, hrabať se pokaušj;
Pakť i kratochwjljce a nabrušugjce zobáčky,
Gedno druhé klube, a k bitwám chystá se budaucjm.
Každé giž kuřecj powahu w swém spůsobu gádřj,
Ani nepotřebugjc učenj paňmámy, tatinka.
Obě panenky gako w záwod wše to postřehugjce
Rozgařeným duchem, mutle winau k ústům si kuřátka,
Ku twářjm a prsaum, s pochwalkami pohlazugj ge,
Gak s lautkau hrage djtě, s milým gako mátě kogencem.
Stále tatéž hra, ale wždy ginák a ginák se gewjcj
Gjmá ge wždy nowau twarnostj, až ge matinka
Wljdně musj napomjnat, by ustaly medle konečně
Hry chwjle-krátné, i malitkým poklidu přály.
Tehdy do teplíčkého peřj skládáno robátek.
Geště ge žehnagecj wzala každá panna radostná
Gednu krbaň do rukau, by pryč odnesly na mjsto.

W tomť Antonii gedno smělé k wrchu wypne se piskle.
Anče, bogjc se, aby s krbaně nespadlo, ge lapká;
Ach! tu na neštěstj krbaně z ruky klauzne třesaucj,
Padne na zem chřestjc, a se we střepy rozbige nectně.
Obě děwy wysokými hlasy zkřiknau tu, i máte
„Zkřikne: Gaký to wřesk? Než Anička, zmlkši nagednau"
Wráworá a klesá, skoro bezdušná, w ruce matky.
Matka wolá o wodu. Antonie pospěchagjcj
Ku spomoci, krbaň odkládá, a gi dost tuze stjská,
Než bědy přebědné! sadilať gi na zem přenewolně,
Tak že hrnec ten i ten w bjdné zůstatky se roztřesk'.
Opět ona zbledlá wykřikne, a na zpolehadlo
Wráworagjc, a hlawau klesagjcj na zawolánj
Opětné po wodě, stoně: Ach nebe! Gá tu samotná
„Čehosi potřebugi; mne taký též postihl nezhod."
A hle zatjm, ana gedna ležj w ruce matčině zbledlá,
A w zpolehadlu druhá žaluge; tu na půdě kuřátka
Wšecka wywjgela se ze klubečných páper a zmatků.
Arci peřjčko a pelichawé prachy létaly wůkol;
Než každé tu kuřátko dobýwalo nazpěty sobě
Hláwku, nožičky, perautka, ge od druha wywinugjcj.
A když tak wšeliké, co geho, přiwlastnilo sobě,
Stály aneb běžely, kde a gak každému se ljbj.
Toť Antonii srdce dodá; wstane ze zpolehadla,

Probuzuge přjtelku i lahozenjm i dotinky
Žertownými, aby prohledla, a ljce pohládká.
Od hlasu přjwětiwého se Anče zpamatowawši
Padla zase w strachy otrapné pro upustu kuřátek.
I shýbá se žalostně, by sebrala ty trupy polnj,
Gakť i také na swém na bogišti tu po straně slečn..
Dosti bylo střepin a prachowého peřjčka sebjrať;
Pisklata pak, ty čtweračiny, strachugjce se pohřbu,
Wšecky wywázly a nedbaly nic na stesky a nářky.
I kdy nynj zas zřegmo, že ušly wšechny o hrdle,
Málokeré genom obraněnj wzalo, a přelehaunké,
Protožeť od sraženj ge chránily chuchlé peřjčka:
Auzkost w obdiwenj a úžest se zwrhla we rozkoš,
Genž i propukla w smjch a w rozmar neyweselegšj.
Gedna druhau škádljc a se posměwagjc sama sobě,
Pisklata pochytagj rozprchlá, pro zděšenj ge
Každé odprošugjce blahoslowy i zcelowánjm.
Máteř ale, dwě giné posady pro kuřátka nesaucj,
S usměwawau teď přjsnostj na Haničku dotjrá:
„Ó zawěrně, kuřátka ta gsau mnohem ostražitěgšj,
Když padnauc uděsj se, ale w mdloby gistě nepadnau,
Toť čile-rozmařilým gen w městě hodj se paničkám;
Než kragská děwa ohrozilá a co ty zdrawomyslná
Takto po pansku nemá lekati staročechyni matku.

Nadtoť u přjtomnosti takéto družky citelné,
Gešto kus umělčj swé sestry, čo z aučege, rowněž
Nápodobj, a magjc pomoci, w zpolehadlo se wrhne,
Gak rekyně! wěru! geště-li tak polekáte mne opět,
Berlonoše březowého na wás tady ze školy pošlu!"
Matku tak aurotnau teď s auswěwem obgaly obě,
Přislibugjce, že giž posady chtj silněgi stjskat,
A na nohau stát pewněgšjch w leku někdy budaucjmi.
Anče tu dokládá: „Strhlý kdysi pokřik o ohni
Na faře nepolekal mne, gako dnes pád toho hrnce.
A kdyby tak nebyly přes náděg schráněny slepky,
Na wěky utěšenj by se mi newrátilo nazpět.
Wšak mně nynj za to gsau dwognásob k srdci přirostlé,
A trognásobnau ge tudyž budu hljdati láskau."

Pozaufalost.

Mjle se rozžehnawši nynj spěge ku hradu slečna,
W hlawě a na rtu kuřátka magjc a střjpky a bezduch.
Pro zděšenj a radost a smjchy zapomněla na wše,
Co chtěla gim w staudné newěstj rozkoši hlásit.
A hle, docházegecj ku hradské hůře, nagednau
Zastanowj se, wracj se, wolá na okénko tlukaucj.
„Panno milá a panj! mne blbau newěstu wylagte!
Zjtra swatba! prwoswatbj wšak dneska swětjme!
Nuž na wečer! Ale dobře, že můg to ženich nedoslýchá,
Že mně nynj teprwé ta k wám prohláška napadla!“
Když poswědčily gsau, spěge zas ku hrádku radostná.
Matka zatjm a dceruška s radostj wraucně-podjlnau
Kýwaly a hleděly za gdaucj, až z oka zašla.
„Zjtra swatba?“ *prawj ted' Marta.* „A zjtra-li swatba?
Anče po nj tu wolá, to musjm gj spěšně uwjti
Wjnek z myrty, a ze swjžj, w kwětu, bude-li možno!
Neb tako gsem gj, na zdařbůh, přislbila dáwno,
Dnes na prwo-swatbj, to musjm gj splniti wjru.“

Tahle gegj prwnj myšlénka, druhá byla Bohdal.
Potěšenj a strach gi progjmá; neb nepochybno
Bylotě gj, žeť i on bude na hradě hostem uwjtán.
By třeba ráda, ale dnes nesměla zůstati nazpět,
A třebas i směla, neswolilo tomu srdce citelné.
Takby dlauho byla w otrapě smysla tu stála,
Než že přišedšj mát zawolá: „Gak, snjš-li Aničko?“
Tuť kwapem odbjhá do podálné obory panské,
Do domu zahradnjka, by myrty snesla na wjnek.
Než zahradnice dj, a se značnau rozpačitostj,
Muž že gegj w sadu neyzažšjm bude až do poledne
W djle; potom že hned gj neykrassjch letorostj
Zřjzne kwětaucjch myrt; ona pak gj sama dodá ge.
Důwěrná, slibem ukogená wrátj se Hanička.
Než nastogte! poledne to tam, — zahradnice negde.
Dlauho k trpěliwé se nabádá Anče tichosti,
Než k posledku doma stánj giž dél nemagjcj
Opěty pospjchá k zahradnici, samaby sobě
Snesla, co potřebuge; s hrůzau ale a s newrlostj
Zaslýchá, že sadař do sadárně zagjt, času neměl;
Neb mage sazenice dnes geště zasázeti, odběhl
Rychle na les, gak ale wrátj se, wšeckoť opatřj.
Anče, čas uwažugjc, zahradnici důtkliwo žádá,
Samaby potřebu myrt newěstin zřjzla na wjnek;

Než dalať odpowěď, že nemá od hřewnice kljčů,
Les že welik a wzdálen, a muž bude neshledatelný.
Swé diwy wyprávj zahradnice, chwjli si krátjc,
O přjprawě na zámku, kteráž ku swatbě koná se,
Dále co ten a co ta chce za dar wětšj nebo menšj
Dnes wěnowať newěstě; i sám, prý, zprávce državný
Hodně hnul swým měšcem, a mjsy a konwice pyšné
Kolkolem obzlacené, květo-malbau gakby kypjcj,
Práwě nynj wrátiw se domů, byl w městě nakaupil.
Odpowěď na to Anče nemá. Hluboko wzdychagjcj
Až k zemi potřena gsauc, na swé na ubožstwo si taužj.
Tak blahodatné geště se gj nezdálo bohactwj
Nikdy, a tak krutě nauze okug nepocjtila nikdy.
Ach, coby ráda na čest přjtelkyně newzdala w obět!
Zlato, drahé kamenj, ničehéhoby nebylo ljto.
A hle! i ku skrownému nedostalo myrty se wjnku,
Gešto bylot gediné, co žalostná djwčina mohla
Swé přjtelce na poswátnj w studu zawěsit oltář.
Dále nemůž to zahálečné wystáti čekánj.
Rychle opustj byt zahradnice, zběhne přes ohrad;
Pak w oboře, kde se rozcestj wine křjžlatě, blaudj.
Giž panštj se na les do nehostinného do hauštj,
An dlauho-hledaného teď ay! sadnjka nalezne. —
Než wzhledem on kyselým za přjwětiwé wetu dáwá

Pozdrawenj, gi mrzut wyslechna i odbude přjkře,
Zpurně brykna, že nesmj tauž podřjzati myrty,
Gež, prý, dost nezkřjseně byl dnes ráno oklestil.
Wšecka prosba ge darmo, neprospěge pláč ani nářek ;
Až smyslj si Hanička, panj hraběnku požádať,
Takby nedostupného alespoň dospěla cjle.
Zas nazpátky letj, a přigdauc k zámku těšj se,
Žeť gi ni w oknech aniž z arkýře nepostřehl žádný
Zwjdač, a tak se tagjc, a blaho-zdařenjm se kogjcj
Přišla do zámku. Než ach! buď žel Bohu náděge mylné!
Pusto bylo zde na sjni, ani hlasu nikde po chodbách!
Ni dcery, ni rodičů, ani hostj nikde spaterných!
Pospolem odgeli gsau, a wečjr zas z města se wrátj.
S tetelenjm zwjdá to, a po wšj náděgi pustjc
Giž gediné měla geště; stogj tu a rady newj si.
Čeho se geště nadjť, co počjť má? Kam se utéci
Ku přjchránku? čas odbjhá, a wečer w honu bljzek!
Bez wšelikého teď aumysla w sadech opěty blaudj.
Zahradnjka i byt skoro newšjmawě pomjgj.
Než nenadále widjc zahradnici, ana z okénce
Patřj, náhle se zastanowj, a wede hoře trpké.
„Má duše!“ *dj ta žena*, hnuta posléz nářkem Aničky,
„Má duše! toť gdau pozdě! powjm gen z přjma to čista,
Guž kranec, a klaudný z rozkwětlých myrt ge uchystán ;

Smjla ho zamluwila wčera, a dnes dá se slečjnce.
A proto též na Milosti Gegj nesmjme na rozkaz,
Pros kdo a gak pros, prautjčko zřjznauti nižádné.
„Smjla kranec newěstě?“ *pošepce ret Ančete třasný.*
Wjce nemohlať ani pro úžest ani bol duše řjci.
Odwrátj se od okna a od domu, odkudy wyšlo
Gj slowo to hrozné, co teprw gj z útěchy zlaupj.
Zkormuceným chodem opětnau se potácela cestau,
A co žiwý obraz zaufalstwj wegde do gjzby,
Až ztrnulý zrak a srdce propukne w nářek a we pláč,
A klesnauc w ruku matky powjdá swé hoře trpké.
Radu, pomoc, potěchu wšeligak gj mátě podáwá;
Než pokusj se nadarmo; pomoc, rada, útěcha marná;
Tak w zlém bezporadj ge celý duch Aničky rozerwán.
„Gen gednau, *tak steyště*, čelo newěsty se krásj
W tom žiwotě zpanilau, zawitau myrtau do wěnečku.
A hle, nemožno mi prostomilau gjm družku owjti,
Gakžbych ráda, gehož wzalaby neyradše ode mne.
Nadtoť i nic nemohu wěnowať gj k swatbě na obdar.
Bez žalu ráda trpjm bědu, bez záwisti bohatšjm,
Ráda, kterým nebe blaho-dařj, lepšj přegi aučast;
Než gak bolně teď ukrutná swjrá mne ta nauze!“
Umře toto slowo zlykánjm; ona rámě třesaucj
Matce o hrdlo teď obtáčj, gak o kotwici lásky

W náwalu wln nehody, w auzkosti se zadržugjcj.
„Bez winy“, *tak dj Marta*, „na nás tato bjda doléhá.
Toho se drž, mé djtko! wěrau odhodlaně pewnau.
Tam ten na nebesjch slzy sečtl a odwažugjcj
Sám směřené w swé raddě přemaudré břjmě ukládá.
Gen dodrž osmělelá; s korunau nemineš se u cjle.“
Wšakť ona, takto sama řkaucj, náramně bolestj
Byla gata hlodawau, sama bezděk pláčem umlkla.
Poswátné ticho wůkol, a nic nerušj ticho-gemnau
Tesknotu, gešto kruté gde po bauři w srdci wěřjcjm.
Gak ticho wůkol nich, i žalost tak w srdci ulehla.
Ay tu dlauho neobhleděná ozwau se kuřátka;
Gedno druhým se budj, a spolkem o potrawu žebřj.
Odtud Aničce želu-krotnau rozrywku tušjcj,
By k hladowým kuřatům nahljdla, gi Marta pobjzj.
Obstaralať, gako gindy duchem ge Hanička ochotným;
Ale nepostačowal k hogkánj dnes ducha rozmar.
Než gakoby hle před uplakanýma teď očma otewřel
Sám Bůh brány nebes, a tisjcby sletělo rágských
Poslů, pozdrawenj i kwjtka Haničce nesaucjch:
Tak gj zplápolagj u wyblklém ohni radostj
Gasná očka, a ústa gegj nebes úsměch owjwá.
„Ó blaze! wykřikuge; negsem chuda, gak se domýšljm.
Wšak mám zachowanau slepici s čackými kuřátky!

Máti! dowol — Antónii dám ge dnes wše na pospol.
Ač pak dar to malý, ale gj bude blaho-potěšný.
Neydražšj swoge dám-li, to geduo mi útěchu wrátj.
I dwogitau pjlj zatočjm w'jtenkem a gehlau,
Až zase tobě, milá! na giné na slepičky wyrábjm."
I kdy tu rozgařená swolila k tomu matka ochotně,
Plésá, proskakuge dcera, djky wraucně matince,
Djky činj nebi, žeť dala gj ta kuřátka milostná,
Ku zpomoci w potřebě, milé newěstě na rozkoš.
„Neb hle, *prawj weselá*, když konwice dáwno a mjsy
Od pozlátka budau swlečeny stát we schraně wetchy,
Neb lehké ode rány budau roztřeskliny bjdné,
Gistě budau w dětech a wnučkách žiwa geště kuřátka,
Pokwěte potěšenj od národu až na pronárod!"

P j s e ň.

Obsuge wjsku wečernj mrak, ana Marta s Aničkau,
Gedna slepku nesauc, a druhá w auborku kuřátka,
Wesele gdau do hory, k hradu swjtcjmu do dálky.
Než kdy nynj pomnj na slawné sjně Hanička,
Pogde strach gi, gako wkročiti w dům gasno-swatebnj
S dárkem tak chatrným a mnohým snad k smjchu budaucjm.
Ba gsauc giž na bljzku u cjle swé snahy, w bázni,
Obdaru tak skrowného podat přjtelkyni wáhá.
  Na předsjň přigdauc autulně pozůstane nazpět;
Marta zatjm gde na sjň, aby gj wstřjc wyslala slečnu.
  Ay tu widauc, že nenj žádných na bljzku diwáků,
Odkryge od pletených auborků wjka šeterně,
A k rozžehnánj na miláčky s milostěmi patřj.
Gemně potom pozdwihne košjk s mlaďátky ku srdci,
A skloňugjc k nim twáři, hlasem dj takhle tužebným:
  „Ó buďtež mně zdráwy! my giž rozegjt se musjme!
Ach, což wás mám ráda, že tak gste krásny a čerstwy!
Za zlato, za střjbro, wěřtež mně to, nedalabych wás.
Wšak Antónii mé wás dáwám w oběť ochotně.
Měgte milau mau rády, a nehněweyte se na mne!“
  Když tak a wjce porozpráwj s přemilými kuřátky
Anče, zatjm Antónii k nj giž obeslala matka.

Slečna to ráda widjc, že na sjni newešla Hanička,
Dj, že gakési s sebau ze města přiwezla Aničce
Potěšenj; to že gj myslj saukromě do gjzby
Dáti donest, a o potřebné o kljče že žádá.
Marta se dále netážjc gj hned kljče propůgčj.
Tehdy sluhům cosi nakazugjc Antónie zagde,
A z toho s utěšenau twářj gde k Aničce na předsjň.
„Ach!“ *tak dj tato rozželená*, „to mi snadno pomyslit,
Gak zwěst a krewný blahohogně dnes obdarowal tě;
Toť w studu pohružená s ubohým stanu tobě tu dárkem,
Tobě co dáť nemagjc, leč w těchto co gesti košjčkách.
Než, co ti upřjmné we sprostotě srdce podáwá,
Gakby to dar byl wděčněgšj, obljbeně přigmi.“
Wjka teď auborků pozdwihši a dar ten opatřjc
Zmlkla a zachwěla se šťastná newěsta w užesti;
A kdy gi ponukagjc upřjmně rukau to podáwá,
Padne na srdce gegj přjtelka, a rameny lásky
Obgjmá gi, a zobgjmawši a pocelowawši
Dj: „Druže! ty's mne ulekla. Přisám bůh! dar tě to welký,
Wezmu-li geg, mně stydko; odepru-li, žel bude tobě
Anče! powaž; mám o blaho gá, o radost tě olaupit?
Uspoř tu mně bolest! Dnes téměř do mdloby padla's
Od leku, gak gediné s krhlau ti upadla kuřátka;
A mně neseš ge nynj? Zachowey si ge, máš-li mne ráda.“

A hle, wznikla tkliwá tu zdjlné lásky rozepře,
Gešto blaho swé gen w blahu družných spatřuge srdcj.
Bog zmáhá se a gedna druhau horliwě dobýwá,
Přemožená až wezme, co wjtězitelka podáwá;
Obě pak oblaženy wraucj se u lásce obegmau.
Než tu se naslechačů wlékaucjch očka bogjcj,
Ustrañuget se na pobljzký Antónie pawlan,
Kdež ge i na prostranno odemklé wábilo dwéřce,
A z bljzkého sadu, garnj wečer oswěcugjcj,
Prwnj ples gasno-zpěwného slawjka se hlásil.
Obě tu wystaupj; ale obě lekem zarazj se,
An ge hlas utagený, libo-gemný w temnu přiwjtá.
Bohdal byl to; prosil ge, by zůstaly, sám chtěge odgjt;
Wyprawuge, kterak odšel sem, slawičjm gsa wywáben
Hlaholenjm; ale nedbal wjc, když wešla Hanička.
Pryč chtěge gjti prwé hned; ale wždy stál tu opaután,
A chtěge ucpat ucha, wšak se wšeho doslechl předce
Sama sebau co Hanička prwé, pak i wespolek obě
Co mluwily; wšeliký že wzhled, ba i poplaček uzřel.
Byť pak i byl za to potrestán, wšak blahoslawj se,
Neb do přeslawného nebe ctnoty a přeupřjmné
Nahledl přjzně, a rozčilenjm opogil se nebeským.
„Ó blaze mi! doložil, zde widěl gsem nad wdowu Páně,
Genž tam w chrámě penjz dala w oběť srdcem ochotným;

Před bohem a před lidmi swatau budu přjsahu klásti
Směle na to hlasitau,, že milodruž tak blaho-lidská
Pošlapati kwjtj zlomyselně wěčně nemohla;
Neb duše, genž takowau to měrau přjtelku blažjwá,
Tať zawěrně blahost ani nepřjtelce nezoctj."
Skrýwať Anče žhawau twář na přjtelkyně hrdle,
Nic nemohaucj w bauři želů a radosti mu řjci.
Než Bohdal na nowo hlasy přjwětiwými počjná:
„Čacká Anče! nebe když nás tu swedlo konečně,
A mně do srdce drahého propůgčeno wolně popatřit:
Ptám se konečně, proč ostaly mně twrdě zamčeny dwéře,
Proč na srdečný list mi neodpowědjno slowjčka,
Když gen gednoho byl gsem, abych z bludu wybředl, žáden?"
Tuť hlasem upřjmým, ač tjžným odwece Anče:
„Gá wěru, zaumyslně před wámi dwéře nezamkla,
Nikdy rukau ze wašich, swatě gistjm! dostala ljstku.
Sic bych wám byla ráda tuhau rozhodla pohádku:
Gak w onom oblaučj, k němuž od dáwna wřelo srdce,
Klest diwoko-zbugelau chtěla gsem do pořádku powázať,
Wděčně tak odměňugjc o kwjtj péči šeternau,
Gešto beze mne cizjm bylo ochraňowáno snaženstwjm."
Geštěby cos byla řekla; ale w řeč gj wpadl Bohdal:
„Djky horaucj wám, ze bludišť že gste mne wywedla!"
A hle gegj ruku oblapiti chtěge, giž ruku wystřel;

Wšak zplašená mu milá holubička wnáhle uprchla.
Sám na šerém pawlánu zase stál Bohdal opuštěn.
Než do duše swjtil se mu obraz panny uprchlé
Gasněgšj nad hwězdy, měsjc, genž práwě wycházel.
A přelibých mu hlasů zněla ozwěna do hluba srdce,
Genž ho nade slawičj přewraucně dogjmala loskot.
W sjni podále nynj hlučela k slawnému hosánj
Hudba; ženich, newěsta zawádj řád w hony plynné.
W šperku přeauprawném hánj tu přeuměle Smjla;
Anče ale w zadnjm austránj sjně sedjcj
Matce s tlukaucjm wyprawuge, co gi potkalo, srdcem.
Přibljžj se na sjň wešlý k dceři, k mateři Bohdal,
O hwězdách, o slawjku, o hudbě mluwj a o tanci.
Než skoro ples se skončil, umlkne, a se wšudy wůkol
Rozhljžj a hledá; a když w dawu neyhlučněgšjm
Smjlu okem zazřj, odběhne, a gi zde na sjni
Dogda, ginau gi na sjň k wážné rozpráwce zawádj.
K plésu nowo-wzešlému se pak nawrátila Smjla.
Se zraky pominula krutě rozzlobenými Haničku.
Bohdal ale dlauhau teprwé za chwjli přišedšj
Wážně přibljžiw se prawj ku Haničce a Martě:
„Dnes teprwé winu od newiny znám práwě rozeznat.
Powěděl ay bych wjce; ale slyšenj-li naleznu?“
„Wděčně!“ *prawj genu Marta na mjstě Haničky zamlklé*

„Než byloby zwědačů zde a weytržnosti protiwné.“
On tomu poswědčiw, ruku gj důwěrně podal gest,
A hned w mužstwo zašed, k nim k oběma nepřišel opět.
Tu wšak přigde tichá Antónie, nawracugjcj
Wydlužené do rukau zticha matce kljče a od nj
Bolně slyšj, gak se zle Haničce s myrtami wedlo.
„Ach! proto-liž gsem, *dj ta milá,* očekáwala darmo
Na splněnj dáwnj zámluwky? ugišťugi, máti!
Gen wěnec od Haničky bude hlawu zjtra mi krásit!
Sám přinesiž gj zahradnjk myrt, což bude žádat.“
Tuť přesrdečně bylo blaze Ančeti, ačkoli plésu
A hosotu slawného malau gen zdjlela částku;
Když gen mjle malau přigala přjtelkyně oběť;
Když měl u oltáře wěnec od nj krásiti pannu,
Když gi gen od nářků chatrné zloby Bohdal očistil,
Důwěru gewě o upřjmosti gegjho konánj
Geště prwé, než mu slowa ku swé řekla očistě.
Ay to byloť gj u wnitřnjm žádostiwo srdci,
Čeho se teskně nadála, o čemže pozaufala téměř.
Nynčko nade zprostau byla pomluwu chátry weličná,
Za zlých rúhotu již měla náhradu, důwěru čackých.
By w tichu potěšila se domácjm, a spolu matku,
Gakť obyčeg, spánj klidnému w náruč uwedla,
K odchodu nutkala gi, dřjw než ztichl ples noci slawné.

A hle, gak obě docházely teď ku chalaupce chudobné,
Zaslechnau za sebau tu šlápěge dostihugjcj.
Bohdal pozdrawuget ge srdečně a gim domlauwá,
Proč zticha náhle se ustraňugj ode hostiny hlučné.
„Ó bychbyl mohl wás do domu hned s hůry prowázet,
Mjlo porozpráwět byloby mně po cestě po délšj.
Zkrátka genom řku, že mé za lubem byly ostaly listy.
Wygewilať se ta nezdobizeň mimowolně rdělostj,
Též okem ustrnulým, by gazyk hned lstiwě zapjral.
Wšak gsme (bodeyž byl wzdálen!) u rozchodného tu cjle!"
Marta prawj žertowně, že můž dnes za swoge dlauhé
Káti zanedbánj náwštěwkau byť třeba pozdnj.
On toho žertu se chopě wešel s nimi rád do chalaupky,
Rád směně chýži chudau za plésy a gasnoty hradské.
Wzešlo také gasné zde radosti plésawo-wraucj
Slunce, oblesknaucj neyprw obljčeg Aničky.
Pakť i matinku a přjtele tentýž oslonil oblesk.
Ó gakowý tu hod utěšený byl Aničce přichystán!
Na odiwu slawné, sluchu geště slawněgi zwučné
Pohodlném tu na mjstě kalé stane forte-piáno.
A hle, co wýtečného Mozart, co Witásek a Weber
A mnoho geště giných duchem utwořili zpěwo-ladným,
Na pěkných obalech tu ležj kale poznamenáno.
Anče, gata, wztržena, a gako dřjw nikdy, užáslá,

Wlastnjm nechce očjm wěřit, až se zpamatowawši
Sama prwé zawolá: „Antónie!" nežli powjdá
Matka co o kljčjch. Weselý též host se tu přiznal,
Že dnes sám we městě pobyw toto forte-piáno
S newěstau ze mnohých byl wybral, o to gsa požádán;
To s nimi též tak pozdě nynj do chalaupky zacházj,
Byt na Haničky užest a radost k swé oblaze patřil.
Gen polowičně slyšj děwa. Co k modlitbě děkowné
Sepne pobožně ruce. Hned prsty potom třesawými
Wyluzuge zwuky ze strun, a zas přjtelkyně gméno
Opětuge zpěwným hlasem a třesawými retjky.
Tuť wece Marta: „Hle, gak plámenák we spůsobu kraššjm
Z popele powstáwá, než gak dřjw sežhl ho plápol!"
Gj tu zas odwece Anče: „Blahoslawný otec ať tak
Těch se tu potěšenj dočkal!" W tom opustila řeč gi;
Srdce čitedlný žel přelinul se w sauzwuky žalné,
K srdci čile mluwné, gako gj šly z hlubiny srdce.
Tesknoty řeč to, kteráž k nebesům od země zanášj,
Gešto pořád plněgi, wznešeněg a pobožněgi zawznj.
Hlásno tu srdce, než ústa mlčj a tagemněgi dýšj;
Ažť i chorálnj zpěw hlaholj poswátno-welebný,
A s city Marta prawj: „Ta mu ze wšech we knize pjsnj
Býwala neymilšj. Tu i rád byl na smrti zpjwal."
A skoro neswědoma zticha počne zpjwati pjseň,

Wýtečným wraucj slowa nápěwem obrazugjcj.
Ay tu slzy praudjc a oči k wýsosti nesaucj,
Co ctná Cecilie, gala též se zpjwať Anička
Pronikawým hlasem u zbožné ducha rozčilenosti.
Než nebyla s to, pro uwalené důtisky na srdce,
Oblibnau dohrať, dozpjwati otcowu pjseň.
Odwracuge twář Anče, a nástrog i nápěw umlkne.
I stane teď we pláči, gak obrosená se klonjwá
Giž k wečerau kwětina, když kwětlé zawře kaljšky.
„Och, *dj Marta*, hledjť on gistě s wýše nebeské,
A twé srdce wida, twůg pláč oblјbeně cjtj.“
W lásce tu rozželené se obetkaly, ronily obě
Gedna na hrdle druhé slzy wraucj, neyblaženěgšj.
Ay tu nemohl ani Bohdal déle, co gjmalo srdce,
A zdjlných mu slzj wyprýštilo, u sebe zawřjť.
Giž hned zpěw ho a nábožná tuze dotknula pjseň,
Než teď zpěwkyně pláč, zmlklost, a to srdce na otci,
Na ztraceném lnaucj, kdy radostj nadšeno neywjc,
To wždy blauběgi dogme hrudj mu plesawě-trnaucj.
Kauzedlnau násilnostj geg táhla milowná
Tauha, užest a strast, gakowau dřjw nikdy necjtil,
I klonila k dceři geg wýtečné, k matce welebné.
„Pogměte, *dj*, mne také, ó pogměte do společenstwj
Přjzně swé, genž wás swatě wazbami lásky opjná!

Nazwi synem mne, ó máti! co djtě, ctjm tě a rád mám.
Anče! gmenug mne milým swým, neprotiwj-li se srdci;
Neb milicj swau dáwno tebe moge srdce nazýwá!
W zaswěcené ted' době, tu we schraně chyžice prosté
Padni konečně blahoslawené přišlosti mi oddjl!
Což mnoho gsem pro tebe w milugjcjm srdci wytrpěl!
A wšak hogně to můž hradit angelské twoge srdce!"
Ty druže wýtečná, dcero čacká! gešto gsi w oběť
Swé přjtelce dala blaho srdce swého, kuřátká;
Gešto gsi zaswětila struny pjsnj otci — libičnau,
Gistě chotj budeš upřjmnau, komu dáš swoge srdce!
Prohlásiw se, čeká bogatým odpowědi srdcem.
Než tu teprw dcera i s matkau rozpláče se řewně.
Silně a násilněg wine se dcera matce o hrdlo,
Gen wzdechy a wraucj k odpowědi slzy magjcj.
„Anče, ty nemilugeš mne?" *prawj, se zagjkage, Bohdal.*
Ay tu se z obtulenj dcery matka mocj wine gemnau,
A rce na mjstě gegjm: „Neneuznáwey to bogácné
Srdce, synu zmilelý! genž laskawo r ebe dáwno"
„Laskawo dáwno?" wolá Bohdal. Tu wzdechne Hanička
Autulné „ano", sotwy že to slowo ze třesawých rtů
Slyšno; gemu wšak znj gako kaulj hudba nebeských.
Ramenať on třesawá po drahé newěstě rozepal,
Gešto blahem ztrnulá na wraucj srdce mu klesla.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PT 1851 E2H319
Eberhard, Christian August Gottlob
Hanicka s kurátky

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 11 04 04 06 001 6